

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

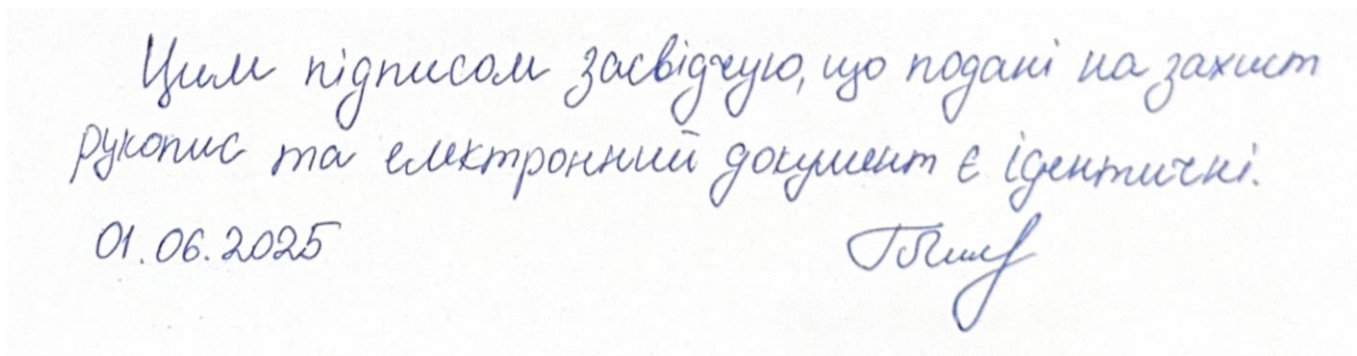
Translation project:
***Peasant magazine*, Issue 1. October 2023**

Перекладацький проєкт:
переклад Літературного журналу «*Peasant Magazine*»,
№1, Жовтень 2023

BA Paper

Mariia Horobets

PERb-1-21-4.0d

Цим підписом засвідчую, що подані на захист
рукопис та електронний документ є ідентичні.
01.06.2025

Триш

Scientific advisor:

A.Kozachuk Ph.D.

Kyiv 2025

Abstract

The article is dedicated to the examination of the concept of exoticisms and their significance in contemporary texts. The author analyzes their attributes, the challenges of classifying exoticisms, and evaluates and assesses the applicability of the proposed classifications. The study focuses particularly on the complexities of rendering exoticisms and non-equivalent vocabulary within the context of translation. The primary reasons for these challenges are discussed, alongside the tasks that translators encounter when rendering these lexical items into the translated text. The translation techniques employed for the accurate interpretation of exoticisms in texts across various genres are examined, and their efficacy is substantiated.

Key words: exoticisms, historical fantasy, classifications of exoticisms, *Peasant Magazine*, intercultural communication, translation techniques.

Анотація

Робота присвячується дослідженню поняття екзотизмів, їхній семантиці у сучасних текстах. Розглянуто їхні характеристики, проблематику класифікації екзотизмів та досліджено, які з запропонованих класифікацій є релевантними. Особлива увага у дослідженні приділяється труднощам відтворення екзотизмів та безеквівалентної лексики у перекладі. Розглянуто основні причини та завдання, які постають перед перекладачем при відтворенні даних лексичних одиниць у тексті перекладу. Досліджено перекладацькі техніки, які застосовуються для адекватного відтворення екзотизмів у текстах різних жанрів, та обґрунтовано їхню ефективність.

Ключові слова: *Peasant Magazine*, екзотизми, історичне-фентезі, класифікації екзотизмів, міжкультурна комунікація, перекладацькі техніки.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>Peasant magazine</i> , Issue 1. October 2023.....	5
1.1. How to Play Milito	5
1.2. The Selkie's Silver Comb	9
1.3. The Glamouring of Brond Col	13
1.4. The Choosing	28
1.5. The Selkie.....	38
1.6. Drifting	42
1.7. The Last Lesson.....	47
Chapter 2. Exotic vocabulary in translation: case study on a genre-based collection of works by young authors <i>Peasant Magazine</i>	52
2.1 <i>Peasant Magazine</i> as a collection of works by young authors: analysis of the content and conceptual unification of texts in the edition	52
2.2. Exotic vocabulary in the texts: the sample overview	54
2.3 Translation techniques in rendering of exotic and non-equivalent vocabulary.....	58
Conclusion.....	62
List Of References.....	63
Appendices	65

Introduction

Today's world is characterized by intensive intercultural contacts and globalization processes. Exoticisms and non-equivalent vocabulary play a substantial role in preserving cultural flavor and ensuring the accuracy of intercultural communication. Exoticisms, representing the unique phenomena of a particular ethno-cultural space, constitute one of the key categories of vocabulary that directly influence the perception and interpretation of texts in the process of interlingual interaction. This situation generates certain challenges for translation, as the necessity to adequately reproduce such units in another language system compels the translator to find the optimal balance between preserving the cultural content and adapting the text for the recipient of another language community. It is particularly crucial to maintain the authenticity of meaning and cultural connotation in literary texts, where exoticisms function as a means of creating a specific national flavor. Therefore, the examination of the processes associated with the functioning of exoticisms and non-equivalent vocabulary is pertinent and significant for the advancement of translation theory and practice.

The **object** of my research is exotic wordstock of a language, and the **subject** is their classification and strategies of reproduction in the translated text.

The research has shown that various scholars and professors have worked on this topic, including T.Holovach, Y. K. Kartava, M.Mihet and others, who have considered the general concepts of exoticisms and equivalent vocabulary, their meaning and importance, their classifications, as well as such authors as T.Ismaili, I.Voznyak, T.Akhundova and others, considered translation techniques that help to reproduce exoticisms and equivalent vocabulary in the translation text.

Thus, the **purpose** of this work is to study the classifications of exoticisms and to consider translation techniques for to reproduce exoticisms in the translation text.

The **tasks** of the project are: to translate historical fantasy texts; to analyze the content and conceptual unity of texts by young authors; to define and classify exoticisms; to explore translation techniques for adapting exoticisms in translation;

The **body** of study consists of seven texts of the historical fantasy genre: *How to play Mito* by Charles Moffat, *The Selkie's Silver Comb* by Alistair Grant, *The Glamouring of Brond Col* by Carl F. Northwood, *The Choosing* by Len Berry, *The Selkie* by C. M. Near, *Drifting* by Brigham Magnusson, *The Last Lesson* by Frankie G. from *Pleasant magazine* by Charles Moffat. These chapters span a total of 27 pages in the original magazine. The total volume of the source text is 78,669 characters (including spaces). The study also includes the translated version of these texts, with a total volume of 81,160 characters (including spaces).

The work consists of an introduction, translations of seven texts, three chapters, conclusions and a list of references.

Chapter 1. Translation of *Peasant magazine*, Issue 1. October 2023

Source text

1.1. How to Play Milito

By Charles Moffat

What you need to play:

One 8 x 8 Chess board or *Milito* Board.

Dungeons and Dragons miniatures or Wooden Figurines painted white or black. Could also be played using coins or wooden tokens as stand-ins for various pieces.

If playing with Druids or Necromancers then the players should have a supply of grey or black pebbles or Quartz pebbles.

Alternatively: Using a website like Roll20 players can also play *Milito* virtually.

Objective:

To take/kill all of your opponent's pieces, without losing all of your own. The player who still has pieces remaining is the winner. A player can also be declared the winner if the other player concedes. It is also possible for the game to end in a stalemate, but players should endeavour to avoid this as it is considered dishonourable and cowardly.

Optional: Under "Hab Rules" there is also a secondary objective for players to make their moves quickly, in order to encourage a faster game. Each player has to make their move before their opponent slowly counts to twenty. How slowly is really up to the opponent. If they fail to make their move quickly enough they lose their turn.

Starting:

One player holds two Soldiers in their hands, hidden from

Target text

1.1. Як грати у настільну гру Міліто?

Чарльз Моффат

Що вам знадобиться для гри:

Одна шахівниця 8 x 8 або дошка для гри.

Мініатюри з гри Підземелля та Дракони або

Дерев'яні фігурки білого або чорного кольору. Також можна використовувати монети або дерев'яні жетони для гри, які замінюють різні фішки.

Якщо ви граєте друїдами або некромантами, то гравці повинні мати запас сірих або чорних камінців або ж це можуть бути кварцеві камінці.

Альтернативний варіант:

Використовуйте веб-сайт на кшталт Roll20, де гравці можуть грати в Міліто віртуально.

Мета гри:

Захопити всі фігури суперника, при цьому не втративши свої. Перемагає той гравець, у якого залишаться фігури. У випадку, якщо один із гравців поступається, інший гравець стає переможцем. Також можливо, що гра закінчиться внічию, але гравці повинні намагатися уникнути цього, оскільки це буде вважатися безчесним і боягузливим.

За бажанням гравців: Згідно з «Правилами Хабу» існує також додаткова мета гри, робити свої ходи швидко, щоб ініціювати швидшу гру. Кожен гравець повинен зробити свій хід до того, як його суперник повільно порахує до двадцяти. Наскільки повільно – на розсуд суперника. Якщо гравець не встигає зробити свій хід у відведений час, хід втрачається.

Починаємо гру:

sight, one black and one white. The other player chooses one of the hands holding the hidden pieces, indicating which piece they will start the game with.

Black chooses first. The black player chooses their first two special figurines, which must be a paired set, and places them on their side of the board on the row closest to them. The white player repeats this step, choosing two pieces of their own. In this way each player can analyze the opponents strategy and possibly counter it. They continue to place their pieces until each player has selected and places eight special pieces. Each player then places their eight soldiers on the second row in front of them. White moves first.

Each player gets the following:

8 Soldiers / Pawns / Pikemen

8 Special Figurines / Heroes

Soldiers (also known as Pawns or

Pikemen) can move in any direction 1 or 2 squares, but cannot go over obstacles. They are the most utilitarian pieces on the board and are usually used to guard more valuable pieces.

Special Figurines / Heroes:

Four pairs of figurines chosen from what is available. In this manner players can choose their «army» according to their play style or preferences, or in order to counteract their opponent's choices. In order for a set of figurines to be eligible there must be two black and two white figurines, so that both players have the option to play with them.

Part of the challenge at the beginning of the game is each player choosing a play style that they think can defeat their opponents play style. However patience and careful planning is often the true deciding factor.

Archers can move one square in any direction or may «shoot» up to four squares in any direction, but only if they have line of sight and it has to be a straight line across the squares. If there is

Один гравець тримає в руках дві фігури солдатів, прихованих від іншого гравця, одного чорного і одного білого. Інший гравець обирає одну з рук, із захованими фігурами, вказуючи, з якої почне гру.

Чорні починають першими. Гравець, що грає за чорних обирає дві перші спеціальні фігури, які повинні бути парними, і кладе їх на своїй стороні дошки у найближчий до них ряд. Гравець з білими фігурами повторює цей крок, обираючи дві свої фігури. Таким чином кожен гравець може проаналізувати стратегію суперника і, можливо, протидіяти їй. Вони продовжують розміщувати свої фігури до тих пір, поки кожен гравець не вибере і не виставить по вісім особливих фігур на дошку.

Потім кожен гравець розміщує своїх вісьм солдатів на другий ряд перед собою. Білі ходять першими.

Кожен гравець отримує наступне:

8 Солдатів / Пішаків / Пікінерів

8 Особливих Фігур / Героїв

Солдати (також відомі як Пішаки або Пікінери) можуть рухатися у будь-якому напрямку на 1 або 2 клітинки, але не можуть перескакувати через перешкоди. Вони є найбільш універсальними фігурами на дошці і зазвичай використовуються для захисту більш цінних фігур.

Особливі фігури / Герої:

Є чотири пари фігур на вибір. Таким чином гравці можуть вибрати свою «армію» відповідно до їхнього стилю гри чи вподобання, або щоб бути гідним суперником.

Щоб розпочати гру, необхідно зібрати набір, у якому повинно бути дві чорні та дві білі фігури, щоб обидва гравці мали можливість грати ними.

Певні труднощі на початку гри полягають в тому, що кожен гравець обирає стиль гри, який, на їхню думку, може перемогти стиль гри суперника. Однак терпіння та ретельне планування часто є справжнім вирішальним фактором.

Лучники можуть переміщатися на одну клітинку в будь-якому

another piece or an obstacle in the way they cannot “shoot”. Shooting doesn't require moving and is done instead of a move. They cannot move and shoot at the same time.

Assassins can move one or two squares in any direction, but when doing so they can «poison» any opponent pieces that end up being adjacent horizontally or vertically to the Assassin (diagonally doesn't count) when they finish moving. Note that this means Assassins can take/kill multiple pieces at once. Assassins cannot move through obstacles. Assassins ignore the special abilities of Healers and Paladins.

Blizzards can move up to four squares horizontally/vertically or up to two squares diagonally. They can not go over obstacles.

Cavaliers can move up to five squares away in a straight line, vertically or horizontally, but not diagonally. They cannot go over obstacles.

Druids can move one square in any direction or they can «summon» a Monolith token anywhere within two squares, which acts as an invulnerable obstacle. Once a Monolith has been placed it cannot be destroyed or moved. Monoliths can only be placed in empty squares. A common strategy when playing with Druids is to fortify an area, but this frequently leads to pieces becoming trapped or stalemates. A better strategy is to use the Monoliths to block threats from other pieces.

Healers can move one square in any direction. Any ally within two squares of a Healer (in any direction) cannot be taken/killed, including other Healers.

Exception: Assassins can still take/kill a figurine, even if a Healer is within range. If the player chooses Healers at the beginning of the game they cannot also use Paladins.

Minstrels can move up to two squares horizontally or vertically. They cannot move diagonally or over obstacles. Any allied pieces within two squares of a Minstrel, including other

напрямку або стріляти до чотирьох клітинок в будь-якому напрямку, тільки за умови, що у них є пряма лінія огляду, це має бути пряма лінія через клітинки. Якщо на шляху знаходиться інша фігура або перешкода, вони не можуть стріляти. Стрільба не потребує руху і виконується замість ходу. Лучники не можуть одночасно рухатися і стріляти.

Мисливці можуть переміщатися на одну або дві клітинки в будь-якому напрямку, при цьому вони можуть отруїти будь-які фігури суперника, що опиняються поруч горизонтально або вертикально після закінчення руху. Мисливці не можуть отруїти фігури суперника, які розташовані по діагоналі. Важливо, що Мисливці можуть одночасно захоплювати або знищувати кілька фігур. Мисливці не можуть рухатися через перешкоди. Також, особливі здібності Цілителів та Паладинів не поширюються на Мисливців.

Буревії можуть ходити до чотирьох клітинок горизонтально або вертикально, або до двох клітинок по діагоналі. Буревії не можуть рухатися через перешкоди.

Кавалери можуть ходити до п'яти клітинок у прямій лінії, вертикально або горизонтально. Кавалери не можуть ходити по діагоналі та через перешкоди.

Друїди можуть переміщатися на одну клітинку в будь-якому напрямку. Вони можуть ставити фішку Моноліту в будь-яке місце в межах двох клітинок, який діє як непорушна перешкода. Після того, як Моноліт встановлено, він не може бути знищений або переміщений. Моноліти можуть бути розміщені лише на порожніх клітинках. Поширена стратегія гри за Друїдів — укріплення області, але це часто призводить до того, що фігури опиняються в пастці або гра заходить у глухий кут. Краща стратегія — використовувати Моноліти для блокування загроз від інших фігур.

Цілителі можуть рухатися на одну клітинку в будь-якому напрямку. Будь-який союзник в межах двох клітинок від Цілителя (у будь-якому напрямку) не може бути захоплений або знищений, включаючи інших Цілителів, винятком є Мисливці, вони все ще можуть

Minstrels, can move two extra squares when performing a move. This ability does not affect the range of other abilities outside of moving.

Monoliths are invulnerable and unmovable rocks that act as obstacles. See Druids for more details. Players often use quartz pebbles as Monolith tokens. Monoliths cannot be chosen at the beginning of a game and do not count as pieces for determining who wins the game. Once placed Monoliths simply count as obstacles and no player technically “owns” them.

Necromancers can move one square in any direction. Whenever an ally or enemy is taken/killed within three squares of a Necromancer, place that piece in the Graveyard and place a Zombie token on the board within one square of the Necromancer. The square must be unoccupied otherwise the ability doesn't work. This ability doesn't work on Zombie Tokens.

Paladins can move up to four squares in a straight line, but only diagonally. They cannot move over obstacles. Any ally within one square of a Paladin (in any direction) cannot be taken/killed, including other Paladins.

Exception: Assassins can still take/kill a figurine, even if a Paladin is within range. If the player chooses Paladins at the beginning of the game they cannot also use Healers.

Pyromancers can move up to two squares horizontally/vertically or up to four squares diagonally. They can not go over obstacles.

Rangers can move one square in any direction or they may «shoot» up to three squares in any direction, but they can shoot around obstacles and they don't need to shoot in a straight line. Shooting doesn't require moving and is done instead of a move. They cannot move and shoot at the same time.

Wizards can choose to «teleport» to any location between four and five squares away, ignoring obstacles, but it must be in a

знищувати фігури, навіть якщо Цілитель знаходиться в зоні їхньої дії. Якщо гравець обирає Цілителів на початку гри, він не може використовувати Паладинів.

Менестрелі можуть рухатися на дві клітинки по горизонталі або вертикалі, рух по діагоналі або через перешкоди не можливий. Будь-які союзні фігури в межах двох клітинок від Менестреля, включаючи інших Менестрелів, можуть пересуватися на дві додаткові клітинки під час свого ходу. Ця здатність не впливає на дальність інших здібностей, окрім переміщення.

Моноліти є непорушними та невразливими каменями, які виступають перешкодами. Детальніше дивіться у розділі про Друїдів. Гравці часто використовують кварцові камінці, як фішки Монолітів. Моноліти не можуть бути обрані на початку гри та не рахуються фігурами для визначення переможця гри. Після того, як Моноліти розміщені, вони вважаються перешкодами, жоден гравець не може їм протидіяти.

Некроманти - можуть пересуватися на одну клітинку в будь-якому напрямку. Кожного разу, коли союзник або ворог буде знищений на відстані до трьох клітинок від Некроманта, ця фігура переноситься на Цвинтар, а на дошку, на відстані до однієї клітинки від Некроманта ставиться фішка Зомбі, дана клітинка повинна бути вільною. Дії Некромантів не поширюються на фішки Зомбі, як вже були поставлені.

Паладини - можуть пересуватися на чотири клітинки, але тільки по діагоналі вперед. Паладини не можуть пересуватися через перешкоди. Будь-який союзник, що знаходиться на відстані до однієї клітинки від Паладина (у будь-якому напрямку), не може бути знищений, включаючи інших Паладинів. Виняток: Мисливці можуть знищувати фігури, навіть якщо Паладин знаходиться поруч. Якщо гравець обирає Паладинів на початку гри, він не може використовувати Цілителів.

Піроманти можуть пересуватися до двох клітинок по горизонталі/вертикалі або до чотирьох клітинок по діагоналі. Не можуть рухатися через перешкоди.

straight line. Otherwise they can only move one square in any direction. They can also teleport to be “on top” of a Monolith token. If a wizard is on top of a Monolith token they can only be killed by Archers, Assassins or Rangers. This move is sometimes used to force a stalemate and is considered cowardly.

Zombie Tokens are only used in combination with Necromancers (see the description for Necromancers). Zombies can move in any direction up to three squares, but cannot go over obstacles. Healers and Paladins cannot protect Zombie Tokens. Necromancers cannot use their special ability when a Zombie token is taken/killed. One popular strategy when playing with Necromancers is to create what is called a «Zombie Horde». Zombie Tokens cannot be chosen at the beginning of a game and do not count as pieces for determining who wins the game. Black or grey pebbles are frequently used as Zombie tokens (black pebbles for the player with black pieces and grey pebbles for the player with white pieces).

Have fun.

1.2. The Selkie's Silver Comb

By Alistair Grant

Once upon a time in the remote fishing village of Crail, situated on the rugged coast of Scotland, there lived a man named Callum. He was a fisherman, like most of the villagers, and spent his days out on the choppy waters of the North Sea. Callum was a tall, broad-shouldered man with piercing blue eyes and a thick beard that

Рейнджери можуть рухатися на одну клітинку в будь-якому напрямку або стріляти на відстань до трьох клітинок у будь-якому напрямку. Рейнджери можуть робити постріли навколо перешкод, не обов'язково стріляти по прямій лінії. Постріл не вимагає руху і здійснюється замість ходу. Одночасно робити рухи та постріли заборонено.

Чарівники можуть переміщатися у будь-яке місце на відстані від чотирьох до п'яти клітинок, ігноруючи перешкоди, але тільки по прямій лінії. В іншому випадку вони можуть рухатися тільки на одну клітинку в будь-якому напрямку. Також, Чарівники можуть переміщатися на вершину фішки Моноліту. Якщо Чарівник знаходиться на вершині Моноліту, його можуть знищити лише Лучники, Мисливці або Рейнджери. Цей хід іноді використовується для того, щоб створити патову ситуацію, і вважається боягузливим.

Фішки Зомбі використовуються тільки у поєднанні з Некромантами (дивіться опис про Некромантів). Зомбі можуть рухатися у будь-якому напрямку до трьох клітинок, але не можуть рухатися через перешкоди. Цілителі та Паладини не можуть захищати фішки Зомбі. Некроманти не можуть використовувати свою особливу здатність, якщо фішка Зомбі знищена. Одна з популярних стратегій при грі з Некромантами — створення так званої «Орди Зомбі». Фішки Зомбі не можна обирати на початку гри і вони не враховуються при визначенні переможця. Чорні або сірі камінці часто використовуються, як фішки Зомбі (чорні камінці для гравця з чорними фігурами, сірі для гравця з білими).

Бажаємо гарної гри!

1.2. Срібний гребінець Шелкі

Алістер Грант

Колись давно, у далекому рибальському селі Крейл, що розташоване на скелястому узбережжі Шотландії, жив чоловік на ім'я Каллум. Він був рибалкою, як і більшість сільських жителів та проводив свої дні біля бурхливих вод Північного моря. Каллум був високим,

covered most of his face. He was known throughout the village for his bravery and his unwavering determination to bring home a good catch every day.

One day, as Callum was hauling in his fishing nets, he heard a strange and haunting melody coming from the rocks nearby. He looked up and saw a beautiful woman sitting on the shore, combing her long, flowing hair with a silver comb. She was a Selkie, a creature of Scottish folklore that was said to be a seal in the water and a woman on land.

Callum was entranced by the Selkie's beauty and approached her cautiously. She spoke to him in a soft, melodic voice, and before long, they were sharing stories and laughing together. Callum had never felt such a connection with anyone before, and he knew that he was falling in love with the Selkie.

As the days went by, Callum became more and more enamoured with the Selkie. He found himself spending all his time with her, listening to her enchanting songs and gazing into her deep, soulful eyes. However, he could not help but notice the silver comb that she always carried with her.

The comb was intricately carved, with delicate patterns etched into its surface. Callum could not take his eyes off it, and he felt an overwhelming urge to possess it. He knew that it would be wrong to steal from the Selkie, but the temptation was too great.

One day, while the Selkie was sleeping, Callum could resist no longer. He slowly crept up to her and gently reached out to take the silver comb from her hand. As he touched it, however, the Selkie stirred and woke up. At first, she looked at Callum with confusion, but as she saw the comb in his hand, her eyes filled with anger and sadness. «You would steal from me?» she asked, her voice trembling with emotion.

Callum felt a wave of shame wash over him as he realised the magnitude of his mistake. He had betrayed the trust of the one he

широкоплечим чоловіком із пронизливими блакитними очима та густою бородою, що вкривала більшу частину його обличчя. У всьоми селі він був відомий своєю відвагою та незламністю, він щодня повертався додому з рясним уловом.

Одного дня, коли Каллум витягував свої рибальські сітки неподалік, з-поза каменів він почув дивну мелодію, яка його зачарувала. Піднявши очі, він побачив прекрасну жінку, що сиділа на березі і розчісувала свої довгі, хвилясті коси срібним гребінцем. Це була Шелкі — міфічна істота з шотландського фольклору. За легендою, вона була тюленем у воді, а на суші перетворювалася у жінку.

Її краса зачарувала Каллума, і він обережно підійшов до неї. Вона говорила з ним, і ніжний, мелодійний голос розливався з її вуст. Невдовзі вони вже ділилися історіями один з одним та сміялися. Каллум ніколи раніше не відчував такого зв'язку з кимось іншим, він зрозумів, що починає в неї закохуватися, і з кожним днем він відчував це все більше.

Весь свій час він проводив разом з нею, слухаючи її чарівні пісні та дивлячись у її глибокі, проникливі очі, однак жодного разу він не звернув увагу на срібний гребінець, який завжди був разом з нею.

На гребінці були майстерно вирізьблені, тонкі візерунки. Побачивши його, Каллум не міг відірвати погляду і відчував нестримне бажання заволодіти ним. Спокуса вкрасти її гребінець була надто великою, хоча він і розумів, що це буде неправильно.

Але одного дня, Каллум не міг більше тримати себе в руках. Коли Шелкі спала, він тихо підкрався та обережно простягнув руку до неї, щоб забрати срібний гребінець з її рук. Але тільки-но торкнувся його, як Шелкі заворушилася і прокинулася. Вона розплющила очі, з подивом глянувши на Каллума. Вона побачила гребінець у його руці, і її очі наповнилися гнівом і смутком.

— Ти хотів його вкрасти в мене? — запитала вона, тремтячим голосом.

Каллум згорав від сорому, усвідомлюючи, яку помилку він

loved most in the world, all for the sake of a shiny object.

The Selkie's expression softened as she spoke again, «Remember, Callum, that thievery is never justified, no matter how great the temptation may be. It is a breach of trust and a violation of the bonds of friendship and love.»

With those words, she took the silver comb back and disappeared into the sea, leaving Callum alone with his remorse and regret.

Days went by without any sight of the Selkie. Callum was consumed with guilt and regret for his foolish attempt to steal from her. He spent his days on the shore, gazing out to sea, hoping for a glimpse of her once again.

One day, as he was sitting on the shore, he saw the Selkie's head peeking out of the water. She swam towards him, her eyes fixed on him. Callum felt a mixture of fear and excitement as she approached him.

«Callum,» she said, her voice soft and gentle. «I forgive you for your mistake. I understand that the temptation of the silver comb was too great for a mortal like you to resist.»

Callum was surprised and relieved at the same time. He had not expected the Selkie to forgive him so easily. He felt a weight lifted from his shoulders as he accepted her forgiveness. The Selkie continued, «My name is Eira. It means 'snow' in our language. I have come to understand that you have a good heart, Callum. You have shown me kindness and generosity, and for that, I am grateful.»

Callum felt a warmth spread through his body at the sound of her name. He realised that he had never asked her for her name before. He felt a deep connection with her, and he knew that he would never forget her.

From that day forward, Callum and Eira became the best of friends. They spent many happy days together. Days turned into weeks, and Callum and the Selkie spent all their time together. He

зробив. Заради якогось блискучого гребінця, він зрадив довіру тієї, кого кохав більше всього на світі.

— Запам'ятай Каллуме, крадіжка ніколи не може бути виправданою, незважаючи на те, наскільки сильною може бути спокуса. Адже це, зрада, яка руйнує довіру, дружбу та кохання. — сказала Шелкі з більш лагідним виразом обличчя.

Забравши свій срібний гребінець, вона зникла в морі, залишивши Каллума наодинці з роздумами про сказані слова, каяттям та жалем.

Дні минали без жодного натяку на повернення Шелкі. Почуття вини та жалю накривали Каллума, за свою дурну спробу, викрасти її гребінець. Він проводив свої дні на березі, вдивляючись у море, в надію побачити її знову.

Одного дня, сидючи на березі, він побачив, як голова визирнула з води. Це була вона, Шелкі. Не відводячи свого погляду від Каллума, вона підпливала все ближче і ближче. Каллум відчував, як хвиля страху та хвилювання накривала його все сильніше.

— Каллум, — промовила вона м'яким та ніжним голосом — я пробачаю тебе. Я розумію, що спокуса до срібного гребінця була занадто сильною для такого просто смертого, як ти, тому ти не зміг їй протистояти.

Каллум відчував полегшення, але водночас з цим було почуття здивування. Він не очікував, що Шелкі так швидко, йому це пробачить, але почувши її слова, він ніби звільнився від важкого тягаря.

— Мене звати Ейра, — продовжила Шелкі, — у нас, це означає «сніг». Я зрозуміла те, що ти маєш добре серце, Каллуме. Ти показав мені свою доброту та щедрість, і за це я тобі вдячна.

Він усвідомив, що ніколи раніше не запитував її про ім'я але, коли він його почув, тіло наповнилося теплом. Його до неї щось тягнуло, Каллум відчував це та розумів, що ніколи її вже не забуде.

Після того дня, Каллум та Ейра стали кращими друзями та проводили весь час разом. Проходили щасливі дні, які перетворювалися у тижні. Він приносив їй рибу зі свого щоденного улову, а вона співала

would bring her fish from his daily catch, and she would sing to him and tell him stories of the sea. But one day, as Callum was walking along the shore, he saw something that made his blood run cold. The Selkie was surrounded by a group of her kind, and they were tearing into the carcass of a large fish.

Callum tried to run, but it was too late. Eira caught hold of him and was surprisingly strong, and there was no escape. She dragged him down into the water, and as he struggled, he saw her true form for the first time. Her body was sleek and silver, with long, powerful flippers and sharp teeth.

The Selkie began to devour Callum, tearing chunks of flesh from his body with her powerful jaws. As he gasped for breath, he saw that she was not alone. There were other Selkies there, all feeding on his body.

Callum's screams echoed across the sea, but there was no one there to hear them. During the feeding frenzy she dropped her silver comb, lost on the seashore where it would later be found by local fishermen. But their friend Callum's body was never found, and the Selkies went back to their lives in the ocean, leaving behind only the memory of the man they had killed and eaten.

Learning that she had lost her comb, Eira returned to the rocks on the seashore where she began to search for it. As the Selkie continued her search for her lost silver comb, something strange began to happen on the shore where Callum had been killed. People passing by would hear eerie whispers and feel a chilling presence near the rocks where Callum had met his end. Some claimed to see a ghostly figure walking along the shoreline, searching for something. It was Callum's ghost, unable to rest in peace after his greed and foolishness had led to his untimely demise. He was now doomed to haunt the shore for eternity, a reminder to all of the dangers of greed and the consequences of one's actions.

The Selkie had never intended to kill Callum, but her

та розповідала йому історії про море. Та одного разу, гуляючи берегом річки Каллум побачив те, що змусило його серце битися швидше. Шелкі разом зі своєю зграєю роздирала тушу великої риби.

Калум намагався втекти, але було вже занадто пізно. Ейра схопила його, виявившись напрочуд сильною, вона потягнула його у воду. Намагючись врятуватися, він вперше побачив, ким вона є насправді. Її тіло було гладким і сріблястим, з довгими, сильними плавниками та гострими зубами.

Шелкі почала пожирати Каллума, відриваючи шматки плоти своїми сильними щелепами. Коли він задихався, то побачив, що вона була не сама, інші шелкі також були там та продовжуючи безжалісно пожирати його тіло.

Крики Каллума відлунювали над морем, але поруч не було нікого, хто міг би їх почути. Під час цього кривавого бенкету вона впустила свій срібний гребінь, поруч із берегом, де, згодом місцеві рибалки знайшли його. Однак знайти тіло друга-рибалки, їм так і не вдалось, а Шелкі повернулися до свого життя в океані, залишивши лише пам'ять про чоловіка, якого вони вбили та з'їли. Коли Ейра згадала про загублений срібний гребінець, вона повернулася до каменів біля берега на його пошуки. Вона продовжила свої пошуки, поруч із тим місцем де загинув Каллум, але там почали відбуватися дивні речі. Люди, що проходили повз, чули моторошній шепіт та відчували холодну присутність біля скель. Дехто стверджував, що бачив примару, яка блукала вздовж берега, шукаючи щось. Це був привид Каллума, який не міг знайти спокою після того, як жадібність і нерозсудливість призвели його до передчасної загибелі. Тепер він **був** приречений вічно блукати узбережжям, нагадуючи всім про небезпеку жадоби та наслідки власних дій.

Шелкі ж не мала ніякого наміру вбивати Каллума, але її ненаситний голод довів її до відчаю. Вона не їла декілька днів, через що, втратила контроль, відчувши стійкий запах риби. Вона забрала його життя, і цей тягар провини тяжів на її серці.

Під час пошуків свого срібного гребінця Ейра часто думала про

insatiable hunger had driven her to desperation. She had not eaten in days, and the smell of fish had been too much for her to resist. She had taken a life, and the guilt weighed heavily on her heart.

As Eira searched for her silver comb, she often thought of Callum and the lesson that his tragic end had taught her.

She knew that her hunger could never justify taking a life, and she promised herself that she would always remember his sacrifice.

The haunting of Callum's ghost served as a warning to all who passed by the shore. It reminded them that greed and temptation could lead to tragic ends, and that the consequences of one's actions could linger long after they were gone.

Beware of the sea, my dear young ones. There are many dangers there that can kill you. Drowning is the least of your worries.

The End

1.3. The Glamouring of Brond Col

By Carl F. Northwood

He stared. If truth were to be told, until then Brond Col had not seen anything as beautiful as the view he saw now. The soft rocking of the ship did little to hide the rhythmic rise and fall of the young woman's bosom as she slept. She was the epitome of beauty, with fair skin and a face of innocence framed by the golden hair, so common in the Rabic Isles. The young woman, she was less than his seventeen summers, slept on. And he carried on staring, afraid that if he turned away, she would disappear, or at the very least, that when he placed eyes on her again, her beauty may have diminished.

"Don't even think of it, lad." The voice cut into his reverie. He finally tore his gaze from beauty and turned them to the beast. Krodar was a brute of a man. Both ugly and immense. He stood on the other side of her bed, his back to the hull like Brond's, guarding and facing the door to the cabin.

Каллума та трагічні наслідки своїх дій, які вплинули на його долю. Вона усвідомлювала, що її голод у жодному разі не може бути виправданням для вбивства, тому вона пообіцяла завжди пам'ятати про нього.

Привид Каллума застерігав усіх, хто проходив берегом та нагадував про те, що жадова і спокуса можуть призвести до трагічного кінця, а наслідки власних вчинків можуть залишитися надовго після того, як людина покине цей світ.

Остерігайтеся моря, любі діти. Воно приховує чимало небезпек, які можуть вас убити. І втоплення — це далеко не найстрашніше з них.

Кінець

1.3. Зачарування Бронда Кола

Карл Ф. Нортвуд

Він не міг відвести очей. Правду кажучи, до цього дня Бронд Кол не бачив нічого красивішого за це видовище, що було перед ним. Легке погойдування корабля робило більш виразними ритмічні підйоми і падіння грудей молодої жінки, яка спала. Вона була втіленням краси, з ніжною шкірою і невинним обличчям, обрамленим золотим волоссям, таким звичним для Рабікських островів. Молода дівчина, що була молодшою від нього на 17 літ, продовжувала спати.

Він продовжував пильно спостерігати, боючись відвести погляд та втратити її, чи принаймні, мав страх, що наступного разу коли він погляне, її краса буде затьмареною.

— Чоловіче, навіть не думай про це.

Чийсь голос перервав його думки. Він перевів погляд від красуні

“She’s the Bride of Rhaygan. And the Bride is meant to be a virgin on her wedding night. If she isn’t,” the old mercenary shrugged, “if she isn’t, then we are all up to our necks in shit.” He took his eyes off the door for a second to stare at his younger companion.

“The last swords for hire that interfered with Rhaygan’s girl are still wallowing at the bottom of the king’s dungeon. Every now and again, he wheels them out for a bit of torture.

That was before ye were born, lad. And they are still alive, if ye call it that.

They brought ruin and bad luck down on the islands for a few years”.

Brond felt himself blanch. Krodar’s voice had dampened his ardour somewhat and he was relieved to be thinking of something else.

“Does she know what’s going to happen to her?” the young mercenary asked. He had been the last to add his name to the list next to the job offer at the docks in Amat. That had been a month ago, and since then, the small company had travelled by sea, through the Gold Archipelago and then to the Rabic Isles. They were several hundred leagues past the Archipelago that consisted of two inhabited islands and a smaller, third island.

“Of course, she does. She’s known it since she was born.”

“Everything?” Brond’s voice crept an octave higher.

“Aye, lad. Everything.” Krodar looked at the younger man. They were like chalk and cheese. Brond would certainly be described by most as handsome. Krodar was taller than Brond’s height of six feet, broader over the shoulders but most of his muscle lay beneath a layer of excess. There weren’t many that would call Krodar handsome, maybe only his mother. His nose had been broken not once or twice, but numerous times. What teeth he had left were crooked and the scars on his face seemed to etch out paths through

на чудовисько. Кродар був справжнім велетнем – і потворним, і здоровенним. Він стояв з іншого боку її ліжка, як і Бронд, дивлячись на двері у бік каюти та охороняючи їх.

— Вона – Наречена Райгана, а наречена повинна бути невинною у свою шлюбну ніч, бо якщо ні..., — старий найманець знизав плечима, — ...якщо ні, то ми всі загрузнемо в лайні.

Він на мить відвів погляд від дверей, поглянувши на чоловіка.

— Останні найманці, що посміли втрутитися у життя нареченої Райгана, досі гниють на дні королівського підземелля. Час від часу їх виводять на чергову порцію тортур. Це все було ще до того, як ти народився, хлопче. І вони досі живі... якщо це взагалі можна назвати життям. Вони принесли розруху та невдачу на острови на кілька років.

Бронд відчув, як його обличчя зблідло. Голос Кродара дещо пригасив його захоплення, тому відчувши полегшення він почав думати про своє.

— Чи знає вона, що з нею станеться? — запитав молодий найманець. Він був останнім, хто додав своє ім’я до списку біля пропозиції роботи в Ааматі. Це сталося місяць тому, і саме з того часу невелика компанія подорожувала морем через Золотий Архіпелаг і далі до Рабікських островів. Вони вже були за кілька сотень кілометрів від архіпелагу, який складався з двох населених островів і третього, меншого за розмірами.

— Звичайно, знає. Їй все це відомо з народження.

— Все? — Запитав Бронд голосніше.

— Еге ж, хлопче. Все. — Кродар поглянув на молодого чоловіка. Вони були, такі різні, як небо і змеля. Більшість би точно сказала, що Бронд привабливіший, незважаючи на те, що Кродар був вищий, його зріст був десь під метр вісімдесят, у нього були широкі плечі, але зайва вага приховувала чіткі обриси тіла та м’язів. Хіба що, його мати могла сказати, що він красивий. Багато разів його ніс зазнавав травм, зуби, що залишилися, були криві, а шрами на обличчі утворювали доріжки крізь щетину.

his stubble.

“Is she really going to be his bride?” The youth spoke up and instantly regretted his question.

“Ye can’t really be that dumb, lad. Rhaygan is a fucking dragon. There is only one thing that he wants with sweet, tender meat like that; and that ain’t the same thing that ye want.”

“But look at her, she isn’t scared at all.”

“Her people see it as an honour. Well, that’s the story anyway.”

“What do you mean by that?” Krodar was about to give his response when a knock at the door

indicated that the guards due to relieve them had arrived. As their replacements took their positions, Krodar turned to Brond, clasping him on the shoulder.

“Let’s get an ale up on the deck, my lad. Young and full of beans you may be, but the world ain’t all black and white.”

* * *

The sea was calm, just a gentle lapping of small waves against the copper plated hull. The moon light reflected from the crests of the ripples. The crew of the small ship busied themselves with their work, adjusting sails where needed. Off to each side of the bow, Brond could make out the silhouettes of the guard ships that accompanied them. Four pike men stood on guard at the wheel to the ship, their uniform of quilted gambesons in the royal burgundy of the King of Rabic gave them some protection against the dropping temperature. They were among a number of regular soldiers on board, no doubt to keep the mercenaries in check.

“What did you mean back there?”

Krodar looked out to sea before answering. The ale he supped was weak and tasteless, but it was the only drink on board except for water and, of course, the fine wines reserved for the officials of the Throne.

— І що, вона справді стане його дружиною? — хлопець насмілювався поставити питання, але в ту саму мить він пожалкував про це.

— Хлопче, не будь таким наївним. Райган — це, чорт забирай, дракон, і єдина річ, яку він хоче від ніжного, молодого м’яса, як вона, — це не того самого, що ти.

— Але ж, лише поглянь на неї, в її очах немає ані краплі страху.

— Кажуть, що для її народу, це вважається честю.

— Що ти маєш на увазі? — запитав Бронд.

Кродар збирався відповісти, як його слова перервав стукіт у двері. Це була змінна варта, яка прийшла, щоб зайняти свої позиції. Кродар повернувся до Бронда, поклавши руку йому на плече та промовив:

— Ходімо, вип’ємо елю на палубі, хлопче. Молодий і повний енергії, це добре, але знай світ не такий вже простий, як здається.

* * *

Море було спокійне, лише тихий плескіт невеликих хвиль обмивав мідний корпус корабля. Хвилі, мов дзеркала, відбивали ніжний погляд місяця. Кожен член екіпажу невеличкого судна був зайнятий своєю роботою. Вони підправляли вітрила, де це було потрібно. По обидва боки від носа корабля Бронд міг розгледіти силуети кораблів-охоронців, які прорізалися здалеку та супроводжували їх.

Біля штурвалу, на варті стояло четверо вояків із списками. Їхня форма з стьобаних захисних каптанів, благородного бордового кольору короля Рабіка захищала їх від холоду. Вони були серед кількох звичайних солдатів на борту, скорше за все, для того щоб тримати найманців під контролем.

— Що ти мав на увазі тоді? — запитав Бронд. Перед тим, як відповісти, Кродар поглянув у далечінь моря. Градус елю, який він сьогодні пив був доволі низьким та і на смак, він був майже ніяким, але

“In the past, Rhaygan claimed these islands as his own, then he did what all dragons do. Slept for centuries, no doubt on a horde of gold and treasure. When it was time for him to wake, he found men now living on his islands.

He tried to drive them out like ye would rats from your house. Then he made a deal with them. He would let them live on two of the islands, that’s North and South Rabic. The third island is his.

No-one from Rabic is allowed to set foot on it, not that they would want to. Except for his Bride.”

“That’s her, below.”

“Yes, every five years the Rabics deliver up a young girl, pure of heart and body, to be his bride. Along with a shit load of coin as well. In return, he doesn’t burn them to buggery.” He raised the drinking horn to his mouth and took another swig of his ale before continuing.

“The Rabics work it on a cycle. In their calendar, this is their Bridal Moon. Every girl born in this month is delivered without fail to their temple on South Rabic. There they live in isolation, being schooled and instructed about what lays ahead of them. About how they are keeping their islands and loved ones safe. The beauty of their sacrifice. As they reach fifteen summers, they decide on the worthiest, the most beautiful. Then she gets put on a ship with the likes of us and we go and put her on a plate for her ‘husband’.”

“Now, nature as it is, some of the girls get scared. Between you and me, I’m not afraid to tell ye, I would soil my breeches if I got up close and personal to a dragon. Ye would as well, I know.

Now some of the girls end up being sold abroad, they are the ones that aren’t going to make muster, if you know what I mean. Not like that one down below decks. They are a bit rough, not the natural beauty. Don’t get me wrong, I wouldn’t mind if they wanted to keep me warm at night, but Rhaygan is a bit fussy.”

окрім води та витончених вин для королівської знаті, це був єдиний напій на судні.

— Колись давно Райган проголосив ці острови своїми, але потім зробив те, що роблять усі дракони – заснув на століття лежачи на своїх дорогоцінностях, на золоті та скарбах. Коли ж прийшов час прокидатися, він виявив, що тепер на його островах оселилися люди. Він виганяв їх наче щурів, із власних будинків, але все ж йому довелося домовлятися з ними. Вони уклали угоду, за якою їм було дозволено жити на двох островах – Північний і Південний Рабік, а ось третій острів належатиме йому.

Жодному жителю з островів Рабіка не дозволено туди ступати, але їм не надто цього і хочеться, окрім його нареченої.

— Це вона внизу? — промовив Бронд.

— Так, кожні 5 років, жителі островів Рабіки, віддають одну юну дівчину, яка стане його нареченою. Дівчина має бути чиста, як серцем так і тілом. Разом з дівчиною, вони приносять купу монет, які Райган, у свою чергу, не спалює всі дотла — розповів Кродар та перш ніж продовжити він зробив ще один ковток елю.

— У них це відбувається за циклом, який вони називають “Місяцем Нареченої”. Кожна дівчина, яка є народженою у цей місяць прибуває до храму на Південному Рабіку. Дівчата живуть там поодиноці, кожна дізнається те, що буде її чекати попереду, їй розповідають про те, наскільки цінною є її жертва для того, щоб оберігати рідних та острови, розповідають про красу її самопожертви. Коли ж дівчата досягають п’ятнадцятиріччя, з них обирають одну, яка є найбільш вродливою та найбільш вартою цієї честі. Тоді її саджають на корабель з такими, як ми, і ми вже, в свою чергу відвозимо її до так званого “чоловіка”.

— Не дивно, що іноді дівчата починають боятися, чесно кажучи, у мене б і самого коліна затряслися, якщо б мені довелося опинитися перед драконом, та і в тебе теж. Я впевнений. Деяких дівчат, зрештою продають за кордон. Це ті, що не проходять відбір, якщо розумієш про що я. Не такі, як ота, що в нас. Вони трохи простуваті, не мають

“The ones that do get to those final years, if they try to cause any trouble, then their families are dragged in for a bit of persuasion. Funny how a mind can turn when a loved one is threatened. As well as the stick, there is also the carrot. The girl chosen, now their family gets a big chest of gold. Enough to settle their debts, buy some nice land somewhere on the island, whatever. Not sure it’s enough to replace a daughter though.”

He downed his ale and wiped the froth off his stubble.

“So ye see, me lad. She knows. She has known that this would be her last night alive since she was born. You and me, we don’t know what tomorrow brings. She does and she is facing it braver than most men I know.”

Brond sipped at his ale, now finding even less taste in its bitterness. “Why do we have to be here? There are enough guards here to take her to the temple on the island. Why us and not them?”

“Weren’t ye listening, lad. No one from Rabic is allowed to set foot on his island, apart from his Bride. I don’t know why, but that’s the word they spat upon.”

Kroder belched loudly.

“I’m going to get some sleep.

Tomorrow’s the day we earn our coin.”

He left the younger mercenary alone on the deck, hands resting on the railings looking out to the calmness of the world, wondering what the morn would bring

* * *

The foaming spume shone brightly in the sun, and the sound of the waves charging at the beach could be heard by those in the two small rowing boats that rose and fell in rhythm with Brond’s stomach. The small company of mercenaries were split evenly between the two boats, Brond finding himself in Kroder’s group. The girl sat facing the island as they approached it. The swell was too

природної краси, а Райган доволі перебірливий. Але не подумай, я б не відмовився, якби вони захотіли скласти мені компанію вночі.

— Якщо здається, що дівчина врешті може передумати, то для кращого переконання долучаються їхні сім’ї. Бачиш, як швидко змінюється думка, коли під загрозою опиняються твої близькі. Крім батога, є ще й пряник. Обрану дівчину нагороджують – її сім’ї вручають скриню із золотом. Цього більш ніж достатньо, щоб розрахуватися з боргами, купити гарну ділянку землі десь на острові чи щось подібне. Хоч, я не впевнений, що цього достатньо аби замінити рідну дочку. Допивши до дна ель, який лишався у келиху, він витер піну зі щетини.

— Отак і є, хлопче. Вона знає. Вона знала, що ця ніч буде для неї останньою, відколи народилася. Ми з тобою не знаємо, що принесе нам завтра, а вона знає і дивиться смерті в обличчя з мужністю, якої немає навіть у багатьох чоловіків.

Бронд зробив ковток свого елю, через гіркоту, він майже не відчував його смаку.

— Але, чому ми тут? Тут і так достатньо охорони, вони можуть відвести її до храму на острові. Чому саме ми?

— Ти не слухав мене, чи що? Ніхто з Рабіка не має права ступити на його острів, окрім Нареченої. Не знаю чому, але вони вимовили це слово, наче плюнули.

З вуст Кродера вирвалася груба, голосна відрижка.

— Я піду посплю. Завтра вже, нарешті той день, коли ми отримаємо плату за нашу працю.

Лишившись самим на палубі, молодий найманець сперся на поручні, вглядаючись у спокій світу, що панував навколо, залишившись наодинці зі своїми думками про те, що ж принесе їм новий ранок.

* * *

Піна від елю виблискувала на сонці під супровід звуків хвиль, які билися об берег. Шум від хвиль долітав до двох маленьких веслових човнів, які гойдалися з ритмом дихання Бронда. Невеликий загін найманців, був розподілений на два човни, Бронд був разом Кродаром.

much for one of the mercenaries who, green-faced, vomited overboard. The mercenaries were lending their arms to the sailors in each boat on the oars.

Brond was relieved to jump overboard and wade the last few metres, dragging the boat in as far as the draught would allow. The sand felt good under his feet even though it gave way under his weight as he heaved. The skirt of his brigandine jack bounced against his leather clad thighs as he ran up the beach. From the centre of the island rose a rocky mountain that was topped by a smoking crater. The wisp of grey smoke rose vertically, the absence of wind taunting the party as they sweated in the morning heat. About three-quarters of the way up the mountain they could make out a small plateau that jutted from the mountainside. Upon it were what appeared to be the ruins of an ancient temple, columns pointing to the sky like arms calling out to the gods.

The golden sands of the beach swung round in an arc and were edged by ferns and palms. The foliage neither swayed nor emitted any sounds of life. Close to where they had landed, a small pavilion had been set up, with gaudy red and yellow silks draped over it. It covered a table upon which sat a small chest.

The King's Official that had sat in the other rowing boat rose and gingerly stepped into the lapping surf. He pulled the edge of his robes up to keep them dry, his sandaled feet making slight depressions as he displaced the water from the sodden sand. He strode to the pavilion and opened the chest, nodding as he checked the contents and then shut it, locking it with a key that he produced from his purse. He picked it up and carried it reverently to the rowing boat.

"Unload the dowry!" He called to the sailors in the boat. They laboured as they picked up the chest within and handed it over to the four waiting mercenaries, who in turn raised it to their shoulders and carried it to the pavilion. They placed it down on the

З кожним поштовхом хвилі човен все швидше наближався, погляд дівчини, яка сиділа у човні, був прикутий до острова. Сильні хвилі виявилися занадто потужними для одного з найманців, який, позеленівши, перекинувся за борт. Найманці допомагали морякам у кожному човні, взявшись за весла.

Бронд з полегшенням кинувся у прохолодну морську безодню. Останні метри до берега, які він тягнув човна, здавалися вічністю, але нарешті ступивши на скам'янілий пісок він відчув його тепло. З кожним кроком, коли пісок просідав під вагою його тіла, він відчував, як напруга відпливає з нього. Поділ його захисного камзола з металевими пластинами висів на рівні його стегон, коли він біг до підніжжя гори. З її вершини, мов страж острова, піднімалася скеляста гора, увінчана із задимленим кратером. Сивий стовб диму здіймався догори, вітру майже не було, загін прів від спеки, яка стояла з самого ранку. Подолавши більшу частину шляху, йдучи у гору, вони помітили невелике плато, що виступало зі схилу. На ньому виднілися руїни стародавнього храму, колони якого тягнулися до неба, немов руки, що зверталися до богів.

Золотисте полотно пляжу розстелялося перед ними, м'яко обіймаючи берег дугою. По обидва боки піщаного узбережжя височіли пишні хаші папоротей та пальм, їхнє темно-зелене листя мовчки спостерігало за загоном. Неподалік стояв невеликий павільйон, накритий яскравими шовковими тканинами, що спалахували червоно – жовтими відблисками під променями сонця. Під легким дахом стояв столик з невеличкою скринєю.

Посланець короля, зійшовши на берег, він став подібним до мандрівника, що ступає на невідому землю. Він обережно пересувався по вологому піску, залишаючи сліди від свого взуття, а край його мантиї розвивався за вітром. Підійшовши до павільйону, він відкрив скриню та зазирнув всередину, зосередженим поглядом він перевіряв усе, що було у середині. Зачинивши скриню на замок, він схопив її міцно і попрямував до човна.

— Вивантажуйте придане! — крикнув він морякам у човні. Вони

sand and returned to the boat to pick their equipment and swords up. The official addressed Krodar.

“Rhaygan will appear for his bride just before dusk. You will need to escort her to the altar there,” he pointed up to the ruins, “and secure her to it. Place the

chest on the smaller altar. Then I would suggest that you return here. We will be anchored out to sea to await your return. Your payment is in the rowing boat.”

Krodar nodded, his thumbs hooked into his belt as he listened.

“What happens if he wakes early?” one of the mercenaries called out.

“Although Rhaygan waits in trepidation to meet his new Bride, he knows the word of the contract. He will only approach at dusk. I would suggest though, that you aren’t on the island at that time.”

“Okay, old man. But what’s to stop anyone of us taking everything now, even that dowry.” Brond looked at Krodar as the old warrior spoke. He knew he wasn’t that stupid, and the question was for the benefit of the other mercenaries.

“How fast can you row?” the official asked, looking around at the soldiers, barely flinching in his reply. “Is it faster than a dragon can fly?” He turned and carefully climbed into his boat. The sailors pushed it back out before climbing over the side, leaving the beach to the eight men and the young girl.

“Let’s make a move then. Brond, you’re a mountain lad. Take the lead and scout us an easy path.” Krodar beckoned them to order. At the pavilion were two stout poles that were designed to fit through the iron loops on the chest, making it easier to carry. Four of the men carried the chest, slung between the two poles. Krodar walked next to the girl, whilst Brond took up his role.

“I’m going to miss the rain most of all,” the girl spoke to

із зусиллям витягли скриню і передали її чотирьом найманцям, які підняли її на плечі і понесли до павільйону. Вони поставили скриню на пісок, а потім повернулися до човна за своїм спорядженням і мечами. Один з посланців, перевівши погляд на Кродара розказав подальший план дій:

— Райган з’явиться за нареченою незадовго до сутінків. Вам потрібно буде провести її до вівтаря, ось там, — він вказав на руїни, — і прив’язати її до них. Поставите скриню на менший вівтар. Потім повернетеся сюди, ми будемо на якорі у морі, чекатимемо на ваше повернення. Вашу плату, ми залишимо у човні.

Тримавши руки на поясі, Кродар ледь помітно кивнув.

— А що, якщо він прокинеться раніше зазначеного часу? — запитав один із найманців.

— Хоч Райган нетерпляче чекатиме зустрічі зі своєю новою нареченою, йому відомі умови домовленості. Він наблизиться лише тоді, коли сонце зайде за горизонт. Проте я б радив вам залишити острів, якомога швидше.

— Гаразд, старий. Але що завадить комусь із нас забрати все придане прямо зараз? — Бронд подивився на Кродара, поки той говорив. Він знав, що той не такий дурний, і питання було задане на користь інших найманців.

— Як швидко ви вмієте гребти? — запитав посланець, оглядаючи найманців, навіть не кліпнувши в очікуванні відповіді, — Це швидше, ніж дракон може літати? — він повернувся та обережно сів у свій човен. Найманці з усіх сил відштовхували човен від берегу, аби рушити назад у воду перш ніж самі залізли на борт, залишивши на березі вісім чоловіків разом із дівчиною.

—Тоді рушаємо. Бронде, ти ж хлопець з гірської місцини. Іди попереду щоб знайти найлегший шлях для підйому, — Кродар жестом підкликав всіх до себе. Біля павільйону стояли дві міцні жердини, призначені для того, щоб просунути їх через залізні кільця на скрині, полегшуючи її перенесення. Четверо чоловіків підняли скриню,

Kroдар, although her soft, lilting voice seemed to carry to all of them. “Apparently it doesn’t rain here.” These were the first words that any of them had heard her speak. The mercenary veteran stared ahead, trying to ignore her.

The path leading through the jungle was obvious to follow and soon started to incline. The foliage on each side started to thin out to small clumps of grasses and ferns and the path slowly turned into a treacherous mix of dry sand and loose shale. The four carrying the chest swore and cursed as each lost their footing several times. The path began to wind up the side of the mountain, leaving a drop on one side that fell vertically in places and gently sloping in others.

“What do you think Rhaygan will think of me? Do you think he will be pleased?” The girl continued, her face starting to show more than a hint of nervousness.

“Shut up, girl!” Kroдар exploded, grabbing her wrist and spinning her round. “Keep that little mouth of yours shut! Don’t make this any harder than it is for us.”

Brond skipped back along the path, placing his arm between the two, careful not to touch the old soldier. The others had stopped, unsure what to do as the girl looked terrified.

“Come now, Kroдар. Maybe it’s my turn to walk here. It’s a bit quieter on point.” He could see that Kroдар was troubled and not just angry. The older man nodded and released his grip on her, turned and wiped his eye as he moved forward.

“Are you okay?” he asked the girl. She nodded and they walked on, with the others following. She stayed quiet for a while and then addressed Brond.

“I hope I please him. How does a girl please her husband? It will be my first time.”

“I am sure he will be understanding. Everyone is nervous during their first time, even me!” He smiled at her for the first time since he had seen her. She smiled back.

підвішену між жердинами. Кродар ішов поряд із дівчиною, поки Бронд виконував свою роль.

— Певне, я найбільше буду сумувати за дощем, — сказала дівчина Кродару, хоч її м’який, співучий голос, здавалося, розсіювався всюди і кожен її чув. — Кажуть, тут дощів немає.

Це були перші слова, які вони чули від неї. Один із найманців, що вже мав досвід таких походів, рухався вперед ігноруючи дівчину.

Стежка, що вела через хащі, була вже добре витоптаною і незабаром почала здійматися вгору. Рослинність з обох боків поступово зріджувалася до невеликих кущів трав і папоротей, а стежка поволі перетворювалася на небезпечну суміш сухого піску та сипучих камінців. Четвірка найманців, що несли скриню, лаялася і сварилася, коли кожен із них по кілька разів втрачав рівновагу. Стежка почала звиватися вверх по схилу гори, залишаючи по один бік урвище, яке в деяких місцях було стрімким, а в інших пологий спуск вниз.

— Як ти думаєш, що Райган подумає про мене, коли побачить? Чи буде він задоволений? — продовжувала дівчина, на обличчі якої почала з’являтися помітна тривога.

— Замовкни, дівчисько! — вибухнув Кродар, схопивши її за зап’ястя та різко повернувши до себе. — Стули вже свого рота! Не ускладнюй нам і без того важку справу.

Бронд швидко підскочив стежкою, виставивши руку між ними, обережно, щоб не торкнутися старого найманця. Інші зупинилися, не знаючи, як реагувати, поки дівчина перелякано дивилася на Кродара.

— Нумо, Кродаре. Може, тепер моя черга тут іти. Попереду більш спокійніше, — сказав Бронд, помітивши, що Кродар був не лише злий, а й розгублений. Старший найманець кивнув і відпустив її, він відвернувся щоб витерти очі та просунувся вперед.

— Ти в порядку? — запитав він у дівчини. Вона кивнула, і вони пішли далі, решта слідувала за ними. Дівчина деякий час мовчала, а потім звернулася до Бронда.

— Сподіваюся, я йому сподобаюсь. Як дівчина має справити

“Take care on this path,” he changed the subject. “It looks very dangerous.”

Suddenly his foot stumbled against something that wasn't there a minute ago and he staggered forward. He very nearly regained his balance when he felt a push on his side, though not a push exactly, more of a gust of wind. It caught him and he sprawled headfirst down the slope. It wasn't a steep fall, but neither was it a gentle rolling slope. He crashed and clattered down the shale, bouncing off rocks on his way down. He finally came to a halt laying on his front, staring over the edge of a steep drop and his feet pointing back up the slope.

“Shoem's balls!” he exclaimed, invoking the patron god of the mountain land that he had been raised in. His whole body ached like he had been caught in a stampede. He could hear the others calling, way back up the slope and he started to get up.

“Keep still!” whispered a shrill voice below his face.

“What?” His eyes struggled to focus on who or what had spoken to him.

“I said, keep still!” He blinked again and went to stand up when something hit him hard over the head, sending everything black.

* * *

He awoke to find himself staring at a small girl who sat upon the ledge beneath the drop. Except it wasn't a girl but an adult woman who was no higher than the length of his forearm. Two pairs of small, gossamer wings sprouted from her back, similar to a dragonfly's. She had bright red hair and was perfectly proportioned, wearing a skin-tight tunic of leather that accentuated her figure. If anything, he thought, she was as beautiful as the Bride of Rhyagan was. Except for her size.

He blinked again but she was still there. Was he actually dead or just mad? Maybe his head had hit something really hard on the

враження на свого чоловіка? Це буде мій перший раз.

— Я впевнений, що все вдасться. Всі нервують під час першого разу, навіть я! — він усміхнувся їй вперше з того часу, як побачив. Вона усміхнулась у відповідь.

— Будь обережна на цьому шляху, дорога виглядає дуже небезпечною. — він несподівано змінив тему.

Раптом його нога перечепилась через щось, чого не було тут, ще хвилину тому, спіткнувшись він впав уперед. Він майже зміг відновити рівновагу, коли відчув поштовх з боку, хоча це, скоріше за все був порив вітру, а не поштовх, що вдарив його, і він впав та полетів головою вниз по схилу. Не можна сказати, що падіння було дуже сильним, але й не зовсім м'яким. Він вдарявся об камені поки летів донизу. Зрештою він застиг, лежачи на животі, дивлячись на край крутого обриву. Ноги, витягнуті назад, вказували на місце, звідки він впав.

— Чорт забирай! — вигукнув він, звертаючись до покровителя гірських земель, де виріс. Все його тіло німіло від болю, ніби він потрапив у тісняву. Здалеку угорі схилу, долинав крик інших, і він спробував підвестися.

— Не рухайся! — прошипів хтось прямо над його обличчям.

— Що? — він намагався сфокусувати свій погляд і зрозуміти, звідки пролунав цей голос.

— Кажу ж, не рухайся!

Він знову моргнув і почав підніматися, але раптом сильний удар по голові змусив його втратити свідомість.

* * *

Прийшовши до тями, він побачив перед собою маленьку жіночу постать, яка сиділа на краю урвища. Але це була не дівчинка, а доросла жінка, зростом не вища за його передпліччя. З її спини виростили дві пари крихтних крил, схожих на крила бабки. Її волосся було яскраворуде, а тіло — ідеально пропорційней. Вона була одягнена в обтягуючу шкіряну туніку, що підкреслювала її фігуру. Якщо вже на те пішло, подумав він, вона була такою ж прекрасною, як і Наречена Райгана. Хіба

way down.

“Are you going to stay still?” The voice was soft but high pitched.

He nodded, slowly.

“Now listen, you aren’t mad, or dead.

I am really here, and I caused you to stumble and fall. I can easily cause you to fall forward again, and that wouldn’t be a good idea, would it?” She pointed over the edge of her ledge. Here the slope changed to a vertical drop some thirty metres high. His armour wouldn’t offer any protection for that and he ached all over, so he just shook his head to acknowledge it.

“Your friends aren’t waiting. They think you are dead.”

“Am I?”

“Are you stupid or deaf? I already told you that you aren’t mad or dead.”

“Who or what are you?”

“I am Andellin. I suppose I am what you men would call a fae or faerie.”

“Faerie? I am mad.” He felt his head, but she ignored his comment, peering over the edge of the cliff and back up the slope to see where Krodar and his men had been.

“They have gone, we need to move. Then I need to show you something and then we need to talk.” She fluttered her wings and hovered above the crown of the cliff, starting to flutter in a series of swoops up to where Brond had fallen from. He clambered up and stared through the undergrowth. There was no sight nor sound of his companions.

Shaking his head and sighing, he followed her. Once they had returned to the path, she retraced his steps back along the path towards the jungle. The mountainside on the other side of the path was more of a gentle slope upwards here and she indicated that Brond should climb up the incline. He clambered on all fours,

що її розміри були інші. Він знову кліпнув очима, але вона все ще була там, нікуди не зникла. Чи він насправді помер, чи просто збожеволів? Можливо, удар від падіння був надто сильним.

— Ти будеш лежати спокійно? — м’який голос пролунав над ним, десь у височині. Він повільно кивнув.

— Слухай уважно. Ти не божевільний і не мертвий. Я справді тут, і це через мене ти впав. І, знаєш, можу легко повторити це ще раз. А це вже буде не найкраща ідея, правда? — вона вказала на край урвища. Тут схил переходив у суцільну прірву, заввишки тридцять метрів. Його обладунки аж ніяк не врятували б від такого падіння, а тіло боліло настільки, що він лише кивнув, аби показати, що зрозумів.

— Твої друзі не чекають на тебе. Вони думають, що ти мертвий. — промовила вона.

— Це правда? — запитав він.

— Ти глухий чи дурний? Я вже сказала, ти не божевільний і не мертвий.

— Хто ти, або що ти?

— Я — Анделлін. Думаю, ви, люди, назвали б мене феєю чи духом природи.

— Фея? Я точно з’їхав з глузду, — він провів рукою по голові, але вона проігнорувала його слова. Замість цього, швидко оглянула урвище і підняла погляд угору, де раніше були Кродар і його люди.

— Вони пішли. Нам потрібно вирушати. Потім я покажу тобі дещо, і вже тоді ми поговоримо.

Вона змахнула крилами й піднялася над краєм скелі. Рухаючись легкими змахами крил, вона летіла туди, звідки впав Бронд. Він видерся нагору й озирнувся крізь хащі. Жодного звуку чи сліду його товаришів не було.

Похитуючи головою та зітхаючи, він вирушив за нею. Повернувши на стежку, вона повела його назад у напрямку хащ, слідуючи за його ж кроками. Гірський схил, по інший бік стежки, був тут більш пологим, і вона вказала Бронду підніматися вгору. Він ліз

desperately trying to catch up.

His chest pounded as they ascended further. It felt good for him to be back on a mountain. It was almost as if he was a child again, chasing his sheep and goats. A feeling of sadness washed over him though as he remembered the reasons he left.

“Hurry, we are almost there.” Andellin called, and he redoubled his efforts to finally catch her. He crept forward to where she crouched beneath a scrubby tree on a ledge. He gasped.

Where they had climbed to was above the plateau where the altars were. He could see them clearly, two great rectangular stones in the centre of the circular clearing. One was much larger than the other. He could see that the area had once been a great temple. The ground was paved with stone blocks that once fitted neatly together, but now were haphazard, pushed up by the roots of bushes and trees nearby. Five great columns had once held a roof up, but only two stood fully, parts of the others laid strewn about like a toddler’s discarding building blocks.

He could see Krodar and the others with the girl on the path leading to it. The Bride was in more distress now. Either Krodar had lost patience with her again or she had been upset after seeing Brond fall. Not that he pretended that she had any feelings for him, he just remembered how he felt when he had seen someone die for the first time.

“So, what is this all about? What did you want to show me?”

“First, look out to sea.”

He looked, not knowing what she was referring to at first, and then it clicked. The ships were on the distant horizon. They had been tricked and deserted.

“Those filthy bastards! I have to warn Krodar!”

“No! It is far too late for that. Wait now and watch!”

He gave a sigh and lay down next to her. He looked down as the mercenaries entered the temple. The four carrying the chest

навкарачки, з усіх сил намагаючись наздогнати її.

Його серце шалено калатало, коли вони продиралися все вище, але водночас у цьому було щось приємне. Він знову відчував себе вдома, в горах. Це нагадувало йому дитинство, коли він гнався за вівцями та козами по схилах. Однак раптово його охопив смуток, коли він згадав, чому залишив усе це позаду.

— Поспішай, ми майже на місці, — покликала Анделлін, і він доклав ще більше зусиль, щоб нарешті наздогнати її. Пролізши вперед, він дібрався до того місця, де вона зупинилася, під низьким деревцем на уступі. І застиг, йому ледь вистачало сил дихати.

Місце, куди вони піднялися, було над плато, де стояли вівтарі. Він бачив їх чітко: дві великі прямокутні кам’яні брили посеред круглої площини. Одна з них була значно більша за іншу. Здається, що у давнину, тут стояв величний храм. Земля під ними була викладена кам’яними плитами, які раніше щільно прилягали одна до одної, але тепер були розкидані й розламані корінням кущів та дерев. П’ять великих колон колись підтримували дах, але зараз тільки дві стояли цілі, решта лежали довкола, немов іграшкові кубики розкидані дитиною.

Він побачив Кродара та інших разом із дівчиною на стежці, що вела до храму. Наречена була у ще більшому розпачі, чи то через те, що Кродар знову втратив терпіння, чи вона засмутилася, побачивши, як Бронд впав. Не те щоб він думав, що вона щось відчувала до нього, він згадав лише як сам вперше відчув шок, коли став свідком чиеїсь смерті.

— То навіщо все це? Що ти хотіла мені показати?

— Спершу, поглянь на море.

Бронд озирнувся, не розуміючи, що вона мала на увазі. Але раптом він усвідомив, що на далекому горизонті виднілися кораблі. Їх обдурили й покинули напризволяще.

— От паскудні виродки! Я маю попередити Кродара!

— Ні! Для цього вже занадто пізно. Просто чекай і дивись!

Важко зітхнувши, він ліг поруч із нею, спостерігаючи, як найманці входили до храму. Четверо, що несли скриню, поставили її на

settled it on the smaller of the altars and withdrew the poles, casting them aside. Krodar circled the temple with his sword drawn. The other mercenaries dragged the girl to the larger altar. She was now screaming and trying in vain to kick herself free. One held her arms, stretching them out over her head, whilst the other two held a leg each. Attached to the altar were chains that they strapped her down with, placing the links over spikes driven into the stone.

The earth shook and Brond could see small stones slip and slide down the mountainside. There came a sound of strong wings flapping and a shape flew overhead leaving a shadow fluttering over the temple below. The mercenaries started shouting, with some of them fanning out to shelter by the columns.

The Bride screamed as her husband-to-be hovered overhead, his big leathery wings flapping in the midday sun. His black scales shone with an iridescent green and the grey of his underbelly and chest swelled as he gulped in air. Long white horns stuck backwards from his head and a wisp of smoke was expelled from his nostrils with every exhale.

The dragon came to a rest on one of the half columns, his claws gouging out great streaks in the marble. The ground shook as Rhaygan roared, moving his head from side to side and letting out a huge blast of flame. Brond could feel the heat from where he was and could see the haze created.

“He came early! The official lied!” “Of course, he did, he had to. Your friends aren’t meant to get out of this.”

“He turned to Andellin. “What do you mean?”

“The contract isn’t just for the Bride, it’s for eight mercenaries as well.” Andellin rummaged through her belt pouch and drew out a small piece of fabric. She held it out to Brond who took it. As he held it, the fabric tripled in size.

“What is it?”

“A Faerie veil. If you hold it to your eyes, it will uncover any

менший із вівтарів, витягнули жердини та кинули їх убік. Кродар, тримаючи меч на поготові, почав обхід навколо храму. Інші найманці тим часом потягли дівчину до більшого вівтаря. Вона несамовито кричала, марно намагаючись вирватися. Один із них схопив її за руки, витягнувши їх над головою, а двоє інших тримали її ноги. До вівтаря були прикріплені ланцюги, якими вони припнули її, закріпивши ланки на металевих шпильках, вбитих у камінь.

Земля затремтіла, і Бронд побачив, як дрібне каміння посипалося схилом униз. Здалеку почувся звук сильних крил, що били повітря, а темна тінь ковзнула над храмом. Фігура промайнула над ними, і найманці здійняли галас, розбігаючись і ховаючись за колонами.

Дівчина закричала ще голосніше, коли її наречений з’явився в небі. Його великі шкірясті крила били у повітрі під яскравим полуденним сонцем. Чорна луска мерехтіла переливами зеленого, а сіра шкіра на череві й грудях напружилася, коли він вдихнув повітря. Довгі білі роги тягнулися назад від його голови, а з ніздрів при кожному видиху виривався тонкий струмінь диму.

Дракон важко приземлився на одну з напівзруйнованих колон, його пазурі залишили глибокі подряпини на мармурі. Земля затремтіла, коли Райган заревів, люто хитнув головою з боку в бік і вивергнув потужний стовп полум’я. Бронд навіть зі свого укриття відчув жар і побачив, як повітря над храмом затремтіло від спеки.

— Він прийшов раніше! Службовець збрехав!

— Звісно, збрехав, — відповіла Анделлін. — Йому довелося. Твої друзі не мали шансів вийти звідси живими.

Бронд обернувся до неї.

— Що ти маєш на увазі?

— Угода стосується не лише Нареченої. Потрібні ще вісім найманців.

Анделлін відкрила своїй сумочку, що висіла на поясі та витягнула звідти маленький шматок тканини. Вона простягнула його Бронду, той узяв. Щойно тканина опинилася в його руках, вона збільшилася втричі.

glamour.”

“Glamour?”

“A powerful enchantment that affects the senses of those who watch. It makes things appear different to those that are subject to it. You might call it an illusion but it's far more than that.”

Brond raised it to his eyes, the soft pink material didn't completely obscure the view but what he saw through the material made him gasp. The dragon wasn't there, instead half a dozen faeries flitted about. The faeries were bigger than Andellin, perhaps twice or three times bigger. They were also male and wore chainmail. As they danced about, they waved short wands dispatching bursts of energy towards the soldiers. One by one the mercenaries started to fall. He slipped the veil away and Rhaygan re-appeared. One of his old companions was aflame, whilst four more lay dead. He was pleased to see Krodar standing in front of the altar the Bride was chained to, holding his sword ready and challenging the great beast to attack him.

He carried on watching, alternating between the veil and without. The mercenaries soon all lay dead and the Bride writhed in terror on the altar. The dragon alighted on the floor with a heavy thump. As Brond watched transfixed it leaned in with its snout towards the girl and it sniffed her.

Rhaygan glowed, the scales turning to bright blue and the dragon disappeared, a human figure taking its place. He was dressed in an ornate black gown and his long black hair was tied back in a ponytail. Even from the distance away that Brond was, he could see the figure was extremely well groomed. He strode forward, releasing his Bride from the chains and taking her up in his arms.

Brond flipped the veil over his eyes and saw one of the faerie men holding the girl under her armpits as he flew up into the air. The others picked the stricken swords-for-hire up and followed the first one. Brond rolled onto his back, handing the veil back to Andellin.

— Що це?

— Вуаль фей. Якщо подивитися крізь неї, вона розкриє будь-яке зачарування.

— Зачарування?

— Потужне закляття, яке впливає на сприйняття тих, хто спостерігає. Воно змінює те, як виглядають речі для тих, на кого воно накладене. Можеш назвати це ілюзією, але це значно більше, ніж просто обман зору.

Бронд підніс тканину до очей. М'який рожевий матеріал не повністю закривав вид, але те, що він побачив крізь нього, змусило його затамувати подих. Дракона не було. Натомість над храмом літали півдесятка фей. Ці феї були більшими за Анделлін — удвічі чи навіть утричі. Вони також були чоловіками й носили кольчуги. Кружляючи в повітрі, вони махали короткими жезлами, випускаючи спалахи енергії, що вражали найманців. Один за одним найманці почали падати.

Бронд опустил вуаль, і Райган знову з'явився. Один із його старих товаришів палав у вогні, а ще четверо лежали мертвими. Однак він відчув полегшення, побачивши Кродара, який стояв перед вівтарем із Нареченою, тримаючи меч наготові й викликаючи звіра на бій.

Він продовжував спостерігати, постійно змінюючи спостереження, закриваючи очі вуалю. Незабаром усі найманці лежали мертвими, а Наречена звивалася у страху на вівтарі. Дракон важко приземлився на землю, здійнявши пил. Бронд, зачаровано дивлячись, побачив, як Райган нахилив голову до дівчини й обережно понюхав її.

Тіло Райгана засяло, його луска набула яскраво-блакитного кольору, але раптом дракон зник, поступившись місцем людській постаті. Перед ними стояв чоловік у витонченому чорному плащі, а його довге чорне волосся було акуратно зібране у хвіст. Навіть із відстані, де перебував Бронд, було видно, що ця людина бездоганно доглянута. Він упевнено підійшов до Нареченої, звільнив її з ланцюгів і підняв її на руки.

Бронд знову подивився крізь вуаль і побачив, як один із фей

“What in Shoem’s name was all that?”

“Rhaygan the dragon does not exist, as you can see. The true Rhaygan is the King of the Faeries and it was he that made the contract with the old King of the Islanders all those years ago. The legend of Rhaygan the dragon was born to make sure that no one trespassed here. This subterfuge was arranged to make sure the Fae folk had access to what they wanted.”

“Which is what? I’m not sure what, if any of that, was real, or... What did you call it? A glamour?”

“What you saw through the veil was real. Those Fae men were real. They are the warriors of our race.” Andellin spoke, but there was something about her tone that made Brond question her.

“They are much bigger than you.

Why is that?”

The faerie girl sat down and sobbed, holding her head in her hands.

“It is because they are crossbreeds. A warrior born of a human mother and faerie man. It helps to give them strength and ferocity in war.”

“A human mother,” Brond repeated her words and then the realisation dawned on him. “So, the Bride is really a bride for Rhaygan? She isn’t eaten?”

“Eww, of course not!” Andellin answered indignantly. “She will breed with Rhaygan and be a mother to many warriors. They will help to defend the island from the Fomors, the demons from the sea.”

“Why does the contract call for the mercenaries? Why kill them and what do they have to offer you?” Brond asked.

“Oh, they are not dead, just stunned.

They are needed in a different way. They are milked for their blood and their essence. Their very vitality is taken as an important ingredient in our magics. It imbues our weapons, and our runes that

тримав дівчину під пахвами й підіймав її в повітря. Інші підняли тіла найманців і теж злетіли слідом. Бронд перекинувся на спину, передаючи вуаль Анделлін.

— Що тут, у біса, відбувається? — запитав він.

— Райгана-дракона не існує, як ти щойно сам побачив. Справжній Райган — це Король фей, і саме він уклав угоду зі старим Королем Острів’ян багато років тому. Легенду про Райгана-дракона вигадали, щоб ніхто не насмілювався проникнути сюди. Вся ця вистава влаштована, щоб народ фей міг отримати те, що їм потрібно.

— І що це? Я не впевнений, що з цього всього було реальним, а що... Як ти це назвала? Зачарування?

— Те, що ти бачив крізь завісу, було справжнім. Ті воїни феї — реальні. Вони — воїни нашого народу. — сказала Анделлін. Але в її тоні було щось, що змусило Бронда засумніватися.

— Вони значно більші за тебе. Чому так?

Фея сіла на землю й закрила обличчя руками, схлипуючи.

— Це все тому, що вони напівкровки. Воїни, народжені від людських матерів і чоловіків фей. Це надає їм сили та люті у бою.

— Людська мати, — повторив Бронд її слова, і до нього дійшло. — Тобто та дівчина, це справді наречена для Райгана? Її не з’їдять?

— Фу, звісно ж ні! — обурено відповіла Анделлін. — Вона стане дружиною Райгана і матір’ю багатьох воїнів. Вони допоможуть захистити острів від Фоморів — демонів із моря.

— Чому ж тоді за угодою потрібні найманці? Навіщо їх убивати, і що вони можуть вам дати? — запитав Бронд.

— О, вони не мертві, лише тимчасово паралізовані. Вони потрібні нам для особистих цілей. Їх використовують для вилучення крові й життєвої суті. Їхню життєву силу ми застосовуємо як важливий інгредієнт у наших магіях. Це додає сили нашій зброї та рунам, якими ми захищаємо нашу землю. А ще ми виготовляємо з цього еліксир життєвої енергії, який передаємо Королю Острів’ян як частину угоди. Мушу сказати, це не дуже приємний процес. Тобі пощастило, що я

we defend our land with. We also manufacture it into a vitality draught that we give back to the King of the Islanders as part of the contract. I have to say, it is not a very pleasant process. You were lucky that I saved you from it.” She added in a matter-of-fact way.

“Thank you, I think. That was another glamour at the end, the man in black?” The faerie nodded at his words. “Will that glamour carry on? I mean, will she feel loved and adored for the rest of her life?”

“Yes,” Andellin replied. She stared intently at the young warrior. “You humans are a very complex race. You only knew her for a short while, yet you are concerned about how she will live. I was right to choose you.”

“Choose me?”

“I noted how you went back to reason with your companion who was frustrated with the Bride. I realised that you had compassion as well as strength. That is why I made you stumble, just a very simple cantrip.”

The little faerie woman stood and dusted herself off, storing away the Faerie veil in her pouch.

“Now, I have to ask a favour from you.”

Brond blushed.

“We don’t have to... Er... You know, do we?”

“Eww, absolutely not! No, I want your help and silence as repayment for my help and continued silence. I saved your life, but I could call for help any second. You’ll then face the same fate as your one-time companions. No, I want you to help me escape from these islands. I want to see the world. I want to feel alive rather than be imprisoned here unfulfilled. There, I have said it. We are in each other’s debt now. To leave this island is a sin, punishable by death. As soon as I set foot in that boat, there will be no going back for me.”

The enormity of what Andellin had said sunk in to Brond.

врятувала тебе від цього. — додала вона спокійним тоном.

— Дякую... мабуть. То наприкінці це теж було зачарування, той чоловік у чорному? — Фея кивнула на його слова.

— Це зачарування триватиме постійно? Тобто вона почуватиметься коханою все життя?

Це вдаль завершення історії, яка поєднала людське співчуття, загадковість фей і пригоду на межі життя і смерті.

— Так, — відповіла Анделлін, уважно дивлячись на молодого воїна. — Ви, люди, дуже складні створіння. Ти знав її зовсім недовго, але тебе хвилює, як вона житиме. Я не помилилася, обравши тебе.

— Обравши мене? Що ти маєш на увазі?

— Я помітила, як ти повернувся, щоб заспокоїти свого товариша, який був роздратований через неї. Я зрозуміла, що в тобі є і співчуття, і сила. Ось чому я змусила тебе спіткнутися — це було дуже просте зачарування.

Маленька фея підвелася, струсила пил із сукні та заховала вуаль назад у свою сумочку.

— Тепер я маю попросити тебе про одну послугу.

Бронд був спантеличений.

— Ми ж не повинні... Е-е... Ти розумієш... робити це, правда?

— Фу, звісно ж ні! Я хочу попросити твою допомогу, як плату за те, що врятувала тебе та не розкрила цієї таємниці нікому. Я б могла у будь-який момент покликати на підмогу, тоді ти розділив би долю своїх товаришів. Тож, я хочу, щоб ти допоміг мені втекти з цих островів. Я хочу побачити світ. Я хочу відчути життя, а не бути ув’язненою тут, незадоволеною й розчарованою. Ось, я сказала це. Тепер ми вдвох щось винні одне одному. Залишити цей острів — це гріх, що карається смертю. Щойно я ступлю на той човен, назад шляху не буде.

Почувши слова Анделлін, Бронд усвідомив всю важливість ситуації. Це тепер стало питанням життя і смерті для них обох. Якби їх спіймали до відплиття, то покарання було б однаковим. Допомога Бронда була би для Анделлін справжнім полегшенням, наче тягар спав з

This was now a matter of life and death for both of them. If they were caught before leaving, then they would face the same penalty. To Andellin though, a weight seemed to have lifted from her tiny shoulders.

“I have heard a little of the outside and want to see the beauty of it. I can show you where a boat is. I have it stocked with water and food already.”

“To me, it seems like this is the perfect end to this day.” He said bluntly, rising slowly to his feet.

“Why do you say that?” “Because all day long things have happened to me that I had no choice in. What’s one more? I can’t stay here, can I?”

“Good, you can thank me some more for saving your life.” Andellin giggled and rose into the air.

He chuckled to himself as he started to make his way back down the mountainside.

“What do you find amusing?” she asked.

Brond smiled. “Because it’s not only Faeries that can cast a Glamour.

Whichever God made the world managed to cast a pretty good one as well. I’ll show you it, but I think you might be disappointed. I just hope you are half as satisfied with it as you think you will be.”

As dusk fell, they made their way to the coast.

The End.

1.4. The Choosing

By Len Berry

Food did not deserve a blanket, no matter how much the cold bit into his skin.

Shivering in the first light of the day, Rakkan clamped both arms around his torso. He sniffed, blowing the chilly autumn dew

плечей.

— Я чула трохи про зовнішній світ і хочу побачити його красу. Я можу показати, де човен. Я вже зробила там запаси води та їжі. — вимовила вона.

— Мені здається, це ідеальне завершення цього дня, — сказав він прямо, повільно підводячись на ноги.

— Що ти маєш на увазі?

— Весь день зі мною відбувалося те, на що я не мав жодного впливу. Що ж ще? Я ж не можу тут залишитися, правда?

— Добре, міг би подякувати мені за те, що я врятувала твоє життя, — засміялася Анделлін, здіймаючись у повітря.

Він тихо хихикнув, спускаючись схилом гори.

— Що тебе розсмішило? — запитала вона.

Бронд усміхнувся.

— Бо зачарування вміють накладати не лише феї. Бог, який створив цей світ, теж наклав одне непогане зачарування. Я покажу тобі його, але думаю, ти можеш розчаруватися. Я лише сподіваюся, що ти будеш хоча б наполовину такою задоволеною ним, як зараз думаєш.

У сутінках вони вирушили до узбережжя.

Кінець.

from his nose. The fine hair of Rakkan's bare arms rose against the futile protection of a cotton shirt dotted by small tears.

As bread wore crust, Rakkan and those around him wore the tattered clothes of their meager lives. The beast waiting for him could tear through cloth easier than it could rip through muscle or tendon. He wasn't a fried duck and had no desire to have his muscles ripped from his bones.

Six apprehensive bodies walked ahead of Rakkan. Behind him, ragged robes rustled through fallen leaves and wet sludge. Old fools and young beggars alike marched toward the angry mouth of a cave rising from the weathered mountain. Mossy vines hung from the top of the cave, reminding Rakkan of bits of meat lodged between his teeth.

A savage black banner with eight crimson glyphs representing the Divine Children rose above Rakkan and his compatriots. One of the robed men surrounding the Temple of Birth chanted in a gravelly voice, praising one of the gods. The sound thrust through Rakkan's neck, stabbing the spot between his ear and jaw. The banner whipped at a violet sky starved of sunlight.

If a cosmic figure would have stepped from the heavens, Rakkan would have asked for the courage to push through the people ahead of him. The first person to meet a newborn Idai Heishi was always devoured. Short of any spiritual guidance, the best Rakkan could hope for was to be swallowed when his turn came. The worst outcome would be to watch his mother slowly freeze with winter's arrival.

Without any spontaneous mental fortitude, Rakkan cowered in the middle of the line. His knees sank lower every time he spotted two stone depictions of human hands rising from the ground. Robed monks groomed the statues, snapping nearby twigs and thrashing tall grasses. Somewhere around the Temple, a massive copy of Senkensha's head watched the stars in search of wisdom and wonder.

1.4. Вибір

Автор: Лен Беррі

Їжа не заслуговувала на ковдру, і неважливо, наскільки холодно було на вулиці.

Тремтячи від ранкового холоду, Раккан міцно обхопив руками своє тіло. Зітхнувши, він витер холодну осінню росу з носа. Тонкі волоски на його оголених руках піднялися, оскільки маленькі дірочки на бавовняній сорочці не зберігали й краплі тепла.

Як старий хліб покривався скоринкою, так і Раккан і люди поруч носили поношений одяг, що символізував їхню мізерну життєву долю. Звір, що чекав на нього, міг легко розірвати тканину, це було б легше ніж м'язи чи сухожилля, але він не збирався беззахисно віддаватися на поталу небезпеці.

Шість стурбованих постатей йшли попереду Раккана. За ним шелестіли порвані мантиї, що тяглися по мокрому листю та багнюці. Старі, дурні та молоді жебраки йшли разом, прямуючи до темного входу в печеру, що височіла серед обшарпаних вітром скель. Гілки ліан звисали з верхівки, нагадуючи Раккану шматки м'яса, що застрягли між зубами.

Морок оповив Раккана та його товаришів, коли над ними замайорів чорний стяг з вісьмома кривавими знаками, що втілювали Божественних Дітей. Один із ченців, що супроводжували Храм Народження, хриплим голосом почав прославляти бога, звук проник до самого горла Раккана, боляче вражаючи точку між вухом і щелепою. Прапор розвивався на фіолетовому небі, яке не знало сонячного світла.

Якби з небес зійшла якась божественна постать, Раккан попросив би у неї сили прорватися через натовп. Адже перша людина, що зустрічала новонародженого Ідай Хейші, завжди ставала жертвою. Без жодної духовної підтримки, єдине на що Раккан міг сподіватися— це бути поглинутим, коли прийде його черга. Найгірше ж, це бути свідком того, як його мати повільно замерзає, коли настає зима.

Без жодної внутрішнього почуття мужності, Раккан сховався в

A wise man would not stand in the cold, wet mud waiting for the sun to rise. Only a fool's heart would race before a titan crafted from flesh and rock.

A nameless roar echoed from the darkest pit of the Temple of Birth. A sound capable of screaming the color from a man's face, could only belong to an Idai Heishi. The bestial cry boiled away the acid in Rakkan's stomach as his entire body cringed. Thunderous steps echoed beyond the open passage, a realm of darkness where Rakkan was not welcome. Cerulean mist crept out of the tunnel, hovering around his bare ankles. Two searing blue dots blazed out of the shadows, scorching the nerves behind Rakkan's eyes. Each of the lights stood atop a wooden pole carried by bald monks in thick robes. Another monstrous roar cracked through the air, shaking the swaying lights and Rakkan's elbows.

If Rakkan wanted to run, there would have been nowhere to go. Armed monks circled the assembly of human dinner plates while the Idai Heishi's footsteps crashed closer to the mouth of the Temple.

A scar-faced monk marched out of the growling tunnel. Bizen the Recruiter, a man whose stocky build matched the monsters he fed. He paced in front of the twelve course meal, glaring at each face for half a second.

Rakkan forced himself to meet the man's dark brown stare when it came.

"This is your last hour," Bizen said.

"Our great nation of Sayoku needs warriors. May Senkensha welcome you among the stars."

The lanterns hanging from the poles drew closer, revealing the luminous blue liquid sloshing inside. The deepest hue echoed the shade of an unblemished sky, a sight Rakkan might never see again. If he wasn't the man he imagined himself to be, if his spirit didn't soothe the approaching beast, there would be no sky for him to marvel at even a few hours away.

середині колони. Кожного разу, коли він бачив дві кам'яні руки, що здіймалися із землі, його коліна здавалися все важчими. Ченці в рясах доглядали за статуями, обриваючи гілки поблизу та витоптуючи високу траву. Деся біля Храму стояла велетенська статуя голови Сенкенші, яка спостерігала за зірками у пошуках мудрості та дива.

Мудрий чоловік не стояв би в холодному, мокрому багні, чекаючи на схід сонця. Лише серце дурня стисалося б перед титаном, створеним з плоті та каменю.

З найглибшої ями Храму Народження пролунав безіменний рев. Звук, через який обличчя людини блідло в момент, міг належати лише Ідаї Хейші. Звіриний рев викликав у Раккана огиду та страх, наче щось холодне пробігло по його хребту. Тяжкі кроки створювали відлуння грому за відкритим проходом, занурюючись у безодню темряви, де Раккану не було місця. З тунелю стелився блакитний туман та обвивався навколо його голих щиколоток, немов холодна змія. Два палкі блакитні вогники виблиснули з тіні, пронизуючи останні нервові клітини, що крилися за очима Раккана. Кожен із цих вогників був на дерев'яній палиці, яку несли лисі ченці в товстих мантиях. Ще один жажливий рев розірвав повітря, змусивши тремтіти мерехтливі ліхтарі та лікті Раккана.

Якби Раккан захотів втекти, йому не було б куди йти. Озброєні ченці обступили людську зграю, що чекала на свою долю, в той час як кроки Ідаї Хейші наближалися до дверей Храму.

З темного тунелю вийшов один з ченців зі шрамом на обличчі. Бізен-Вербувальник, чоловік кремезної статури, як у тих монстрів, яких він годував. Він проходив перед людським «обідом», пильно вдивляючись у кожне обличчя, затримуючи погляд на кожному, всього на півсекунди.

Раккан примусив себе зустрітися з темним поглядом чоловіка, коли той зупинився на ньому.

— Це твоя остання година, — сказав Бізен. — Наша велика нація Сайоку потребує воїнів. Нехай Сенкенша прийме тебе серед зірок.

Ліхтарі, що були підвішені на палицях, наближалися, все чіткіше

A deeper chill struck the back of Rakkan's head before drifting down his neck. One monk passed behind the twelve, dousing each with a ladle dripping with the same liquid glowing from the lanterns before the Temple of Birth. A heavy bead of moisture rolled under Rakkan's shirt, touching his shoulder blade, his ribs, the skin protecting his kidneys. He breathed in. His lips and lungs shook as he watched the darkness behind Bizen.

Those who praised Mighty Senkensha in city streets spoke of a darkness that could look back. Rakkan saw a slight gleam in the cavernous void, two polished dots of onyx set within disks of pearly marble. A throaty purr echoed out of the shadows, drawing whimpers and pleas from those around him. Even the monks quaked with the same fear that rattled Rakkan's fingers.

An outline of annihilating muscles lumbered closer, chilled puddles shook under the thin mist. The rocky clatter of stone scraping against flesh pulled Rakkan's inner ears away from his skull. A trunk-like foot slammed onto the ancient pathway leading into the cavernous Temple.

Three wide toes bore the same compacted texture as the glossy armor rising from the dark. The nameless Idai Heishi stood higher than a mature tree and wider than a pair of rhinos. A wedge of polished rock sealed the gap between the newborn warrior's shoulders. The pristine angles meshed with the piercing dark pearls, forming a stoic, primal face. Even as the beast growled in starvation, its expression did not shift.

A pale monk panted in front of Rakkan before offering him an aged bowl full of gleaming mineral water. The liquid wasn't as luminous as the lights hanging on top of the wooden poles, but it was still shaded with the same blue. The sky's luster swayed in a trembling cup, waiting for Rakkan to take it.

Somehow, Bizen ignored the rock encased monster standing behind the elevated lights. "Drink, all of you. This will be the last

проявляли світло-блакитну рідину, що переливалася всередині. Глибокий відтінок синього кольору нагадував чисте небо — вид, який Раккан міг би більше ніколи не побачити. Якби він не був тим чоловіком, яким уявляв себе, якби його дух не заспокоїв би створіння, яке наближалось, то навіть через кілька годин він уже не мав би шансів побачити це небо.

Відчуття холоду пробігло по потилиці Раккана, перш ніж спуститися вниз по шиї. Один із ченців пройшов за дванадцятьма, обливши кожного черпаком, з якого стікала та сама рідина, що світилася в ліхтарях перед Храмом Народження. Тяжка крапля поту скотилася під сорочку Раккана, торкнувшись його лопатки, ребер і шкіри, що захищала нирки. Він вдихнув. Його губи і легені тремтіли, поки він спостерігав за темрявою позаду Бізена.

Ті, хто на міських вулицях вихвалялися могутнім Сенкеншою, шепотілися про темряву, яка дивилася у відповідь. Раккан звернув увагу на ледь помітне сяйво у безодні печери. Дві гладкі краплі оніксу були вбудовані у диски перламутрового мармуру. З глибини тіні пролунало хрипке ричання, що викликало стогін та благання в оточуючих. Навіть ченці тремтіли від того ж страху, що охопив пальці Раккана.

Масивна тінь важко рухалися все ближче, прохолодні калюжі тремтіли під легким туманом. Кам'янистий гуркіт, що утворювався від тертя каменю об плоть, відлунював десь в глибині вух Раккана, ніби відриваючи їх від черепа. Нога, важка, як скеля вдарила по давній стежці, що вела до печерного Храму, здригнувши всю землю.

Три широкі пальці, немов висічені з одного каменю з блискучою бронєю, що піднімалася з темряви, виринули на світло. Безіменний Ідаї Хейші був вищим за зріле дерево і ширшим за пару носорогів. Клиן відполірованого каменю заповнював простір між плечима новонародженого воїна. Бездоганні лінії зливалися з пронизливими темними перлами, утворюючи незворушне, первісне обличчя. Навіть коли звір гарчав від голоду, його вираз обличчя залишався незмінним.

Один з блідих ченців ледь дихаючи зупинився перед Ракканом і

taste of life for some of you. For one or two, it'll be the finest drink you'll ever get before we send you back to the infantry where you belong."

Bizen stomped his foot at a slight woman with bloodshot eyes.

Drops of spittle landed on the woman's face. "One of you may be lucky enough to drink this for the rest of your life." Rakkan turned his eyes down to the pure blue water in front of him. Even when he didn't look up, he could feel the pearl eyes of the Idai Heishi glaring into his scalp. His lips touched the liquid, stabbing an ache into his front teeth. The soothing taste of fresh snow tapped Rakkan's tongue. A stream of cold coasted through Rakkan's throat and lined his stomach.

Two crashes snapped Rakkan from the drained bowl in his hands. The poles had smashed into the side of the Temple, leaving the liquid glow to spill into the shadows. Every monk scurried away except for Bizen. He strolled in front of Rakkan, letting his voice echo against the faint promise of sunrise.

"Die well."

A cloud of icy fear shook free of Rakkan's mouth. He stretched with a frigid tightness.

The Idai Heishi softened its stance, hunching low as it spread its arms. A trio of sinewy fingers flexed on each gargantuan hand. Bladed thumbs shunted toward callused, leathery palms. Low purring dispersed the mist around Rakkan and the others.

A warm wetness glazed the inside of Rakkan's thigh. An unnatural gust of wind erupted from the cave as the stone-armored creature raced far to Rakkan's right. A monstrous fingertip pressed against a man's shoulder. He trembled into a whimper, then a sharp yelp.

The Idai Heishi's faceplate snapped upward, exposing a ringed toothy pit. A handful of tapered fingers snatched the yelping

протягнув йому стару миску, повну блискучої мінеральної води. Рідина не була такою сяючою, як ліхтарі, що висіли на дерев'яних стовпах, але все ж мала той самий блакитний відтінок. Блиск неба коливався в чаші, що тремтіла, чекаючи, коли Раккан візьме її.

Якось так, Бізен проігнорував монстра, ув'язненого в камені, що стояв за піднятими ліхтарями.

— Всі ви, пийте. Це буде останній смак життя для деякого із вас. Для одного чи двох це буде найкращий напій, який ви коли-небудь куштували, перш ніж ми відправимо вас назад в піхоту, де вам і місце.

Бізен тупнув ногою біля жінки з криваво-червоними очима.

Краплі слини впали на її обличчя.

— Можливо хтось із вас буде досить щасливий, щоб пити це до кінця свого життя.

Раккан опустив погляд на чисту блакитну воду перед собою. Навіть коли він не підіймав свій погляд, він відчував, як перлові очі Ідай Хейші пронизують його шкіру. Його губи торкнулися рідини, викликаючи біль у передніх зубах. Смак холодного снігу пройшов по його язика, прокотився по горлу і опустився у шлунок.

Два сильні удари різко витягли Раккана з думок про порожню чашу в його руках. Палиці вдарилися об бік Храму, і світло рідини розлилося у темряву. Всі ченці метушилися у різні боки, окрім Бізена. Він підійшов до Раккана, дозволивши своєму голосу відлунювати в тьмяному передсвітанковому світі.

— Померти гідно.

Хмара крижаного страху покривала все тіло Раккана, він відчув, як воно напружується від холоду.

Ідай Хейші розслабив свою позу, нахилившись низько та розкинувши руки. Три м'язисті пальці стиснулися на велетенській руці. Лезоподібні великі пальці притискалися до загрубілих, шкірянських долонь. Глухий муркіт розсіяв туман навколо Раккана та інших.

Тепла вогкість покрила його стегно, нагадуючи про смертельну небезпеку, що наближається. Неприродний порив вітру вирвався з

man up, leaving his feet dangling like an aimless child's.

Panicked shouts erupted behind Rakkan, though he refused to look away from the giant warrior. This was the moment Rakkan had come for. To satisfy the hunger of a newborn so it might fight for Sayoku with strength and pride.

The creature regarded the limbs hanging from its grasp, tapping at a knee with a curious finger. The yelping man kicked out of reflex. A grunt burst out of the gaping maw. The giant pulled the kicking leg, tearing the yelping man like rotten cloth.

Splashes of crimson painted the ground and stone plates alike. Shrill screaming erupted from the yelping man who was crammed head first into the fleshy tube of flexing teeth. Clumps of loose meat dribbled between fingers before slapping into the mud. An aggressive gurgle echoed from one fresh body to the next, daring Rakkan to cower before the great beast.

A boy of fifteen or sixteen broke out of line, dashing for the nearby forest and freedom. A torn leg collided with the boy's flailing arms, knocking him to the ground. Rakkan's stomach sank with guilt as the Idai Heishi smashed the boy's lean body into a voracious web of bloodied teeth.

Rakkan stood firm, ignoring the impulse to flee and the vise of cold around him. His eyes stayed on the giant warrior as it snatched up the next body.

Rakkan hadn't been eaten the first time he encountered an Idai Heishi. No matter if the locale was a burning house or a sacred patch of mud, Rakkan's gaze locked onto a towering creature without breaking. The warrior that Rakkan had first met had burned while pulling him and his family away from the flaming ruins of their home.

This nameless newborn thrashed with no purpose but that of a wild animal. Rakkan shifted, keeping his eyes locked onto the armored giant. The Idai Heishi shifted its pearl and onyx beads,

печери, коли кам'яне чудовисько стрімко помчало вправо від Раккана. Палець монстра торкнувся плеча чоловіка. Він затремтів, випустивши скиглення, а потім різко закричав.

Лицевий щит Ідаї Хейші відкинувся вгору, оголивши пашу, оздоблену кільцями гострих зубів. Рука, озброєна гострими кігтями, схопила кричащего чоловіка. Його ноги висіли, немов у безпорадній дитини.

Панічні верески почали вибухати за спиною у Раккана, але він відмовився відвести погляд від велетенського воїна. Це був момент, заради якого Раккан прийшов, задовольнити голод новонародженого, щоб він міг битися за Саюку з силою та гордістю.

Істота оглянула кінцівки, що звисали з її хватки, постукуючи пальцем по коліну, немов досліджуючи. Чоловік, що кричав бездумно виштовхнув ногу. З розкритої пащі вирвався гучний стогін. Велетень різко смикнув його за ногу, роздираючи кричащего чоловіка, немов гнилу тканину.

Краплі багряної крові бризнули на землю і кам'яні плити. Пронизливі крики вирвалися з чоловіка, якого силоміць заштовхували головою в м'ясисту пашу, повну рухливих зубів. Шматки розірваної плоті падали між пальцями велетня, бризкаючи в болото. Агресивне бурчання переходило від одного свіжого тіла до іншого, ніби заохочуючи Раккана до страху перед могутнім звіром.

Хлопцю, якому було близько 15-16 років вдалося вирватися з лав, кинувшись до найближчого лісу, прагнучи до свободи. Уламки кінцівки вдарили хлопця по розмахуючим рукам, скинувши його на землю. Шлунок Раккана стиснувся від провини, коли Ідаї Хейші розтросив худорляве тіло хлопця в жадібній пащі, повній крові.

Раккан стояв непорушно, ігноруючи порив втекти і неймовірний холод, що покривав та сковував все його тіло. Погляд Раккана був прикутий до велетенського воїна, що схопив наступну жертву.

Раккана не з'їли, коли він вперше зустрівся з Ідаї Хейші. Незалежно від того, чи це був палаючий будинок, чи священний клаптик

staring over the sinew holding the faceplate away from its true mouth. Dark and light, the giant looked past Rakkan's eyes, searching for a purpose. This was the judgment Rakkan wanted, taking his place as an offered meal or contributing something more.

He stepped out of line, opening his arms. He moved forward, never breaking his gaze even to blink.

"I am Rakkan. I am here for you." The giant clattered toward Rakkan. Its armor ground together like rocks moistened by birth. Pink-stained drool spilled over the Idai Heishi's chest plate. Drops of blood and mucus burst over Rakkan's hair and face. Rakkan stood firm, keeping his arms wide.

"These people do not need to die. No monk should make you kill."

This was Rakkan's offering, one he carried deeper than any prayer for Senkensha or any divine children. Rakkan knew an Idai Heishi could protect. One had protected him.

The nameless newborn flung its arms wide, spraying moist remains from its fingers. The spraying blood and bile still didn't break Rakkan's resolve. He stared on, aware of the hungry tube soaked by liquefied bodies.

The giant's shoulders pulled back. The ravenous pit rumbled with a purr. Muscles tensed and teeth retracted the moment before the Idai Heishi swallowed Rakkan whole.

землі, погляд Раккана не відривався від величезного створіння. Воїн, з яким Раккан зустрівся вперше, згорів, витягуючи його та родину з палаючих руїн їхнього дому.

Безіменна новонародженна істота металася по всьому простору, оскільки крім інстинктів дикого звіра, вона не мала більш нічого.

Раккан напружено стежив за броньованим гігантом. Ідаї Хейші повільно повертав перламутрово-оніксові очі, поглядаючи поверх сухожилля, що утримувало лицевий щит від його справжньої пащі.

Темрява і світло перепліталися у погляді гіганта, який ніби пронизував Раккана наскрізь, шукаючи мети. Це був суд, на який чекав Раккан, приймаючи свою долю, як їжу чи як щось більше.

Він вийшов з лав, розвівши руки. Раккан рухався вперед, не відводячи погляду, навіть не моргнувши.

— Я – Раккан. Я прийшов до тебе.

Велетень важко рушив у бік Раккана. Його броня терлася одна об одну, цей звук був схожий на зволожене дощем каміння. Червонувата піна стікала по грудях Ідаї Хейші. Обличчя та волосся Раккана було вкрите бризками крові та слини.

Раккан стояв непорушно, тримаючи руки розведено.

— Ці люди не повинні помирати. Жоден з ченців не повинен змушувати тебе вбивати.

Це була жертва Раккана, глибша за будь-яку молитву до Сенкенші чи Божественних дітей. Раккан знав, що Ідаї Хейші може захищати, оскільки один із них захистив його.

Безголосий новонароджений розкинув руки, обсипаючи навколишній простір дощем смерті. Кров і жовч, що бризкали на Раккана, не могли зламати його рішучості. Він не відривав погляду від жадібною пащі, що поглинала розчинені тіла.

Плечі гіганта відхилилися, оголюючи глибину пащі, що загула голодним урчанням. Світ стиснувся до миті, коли м'язи гіганта напружилися, а його паща розкрилася, готова поглинути все на своєму шляху. Раккан відчував, як його затягує в безодню, ніби в порожнечу, де

* * *

Cradled in dark warmth, the moment of confrontation had come and gone. Peacefully, the Idai Heishi carried him from a dank world of struggle and tucked him into the bosom of eternity. Gravity squeezed Rakkan through a curtain of mucus. His face and hands dripped with sticky threads that refused to abandon his skin. Slippery muscles pushed him downward, constricting him into an abyss of numbness.

Rakkan crashed with a loud splat into the bottom of a bulbous sac. Titanic ribs prodded out of the walls. A leathery mat wrinkled under Rakkan's knees. He expected the acids would tear him apart. His skin should boil and dissolve. He could have been torn apart by all the teeth in the giant's throat. Instead, Rakkan was intact, whole. Alive.

A long pair of bitter breaths flowed through Rakkan's mouth. He didn't mind sitting within a purring sauna. Sweat rolled over the bridge of his nose and down his forearms. Natural musk glued his armpits shut. Moisture rippled between the ribs, coating each wall with a dull red-orange glow. The wet membranes shook, bending the light into a wedge. An impression of a nose and the echo of a mouth pushed away from the surface. A glint dotted the shadows beneath each brow, recalling the onyx and pearl beads that stared so deeply into Rakkan. Even inside the Idai Heishi, the giant still watched Rakkan.

"You can see me." Rakkan's eyes widened as his thought circled around him. The nameless face nodded once, never breaking its chiseled expression.

"Why show me your face? I know Idai Heishi can talk. I've heard others."

Rakkan once listened to his little sister Takkara cry as a baby. Despite the hunger, the blood, the sense of dread, the giant was still a

не існує ні часу, ні простору.

* * *

В обіймах темряви, Раккан відчув спокій. Ідаї Хейші, як могутній охоронець, виніс його з суворого світу і притулив до свого вічного лона. Сила тяжіння просунула Раккана крізь слизьку оболонку, ніби крізь товщу густого желе. Його обличчя та руки були вкриті липкими нитками, що не бажали відпускати його шкіру. М'язи, що стискалися навколо нього, нагадували потужні обійми, що все глибше занурювали його в темряву.

Раккан впав з глухим звуком в середину мішкоподібного тіла, ніби на дно бездонної ями. Титанічні ребра пронизували стіни навколо нього, а під колінами він відчував шорсткий килим з сухої шкіри. Він очікував неминучої загибелі – шкіра мала б закипіти, а тіло розчинитися в кислоті. Його могли б розірвати на шматки гострі зуби, що наповнювали пащу гіганта. Але Раккан залишився неушкоджений, цілим, а головне живим.

Довгий, гіркий видих пройшов через легені Раккана. Він був не проти посидіти у цій душній сауні. Піт стікав по його обличчю і тілу, що склеїло йому між пахвами. Волога пульсувала між ребрами, покриваючи кожну стінку тьмяно-червоно-оранжевим сяйвом. Волога шкіра тремтіла, і світло, яке падало на неї, відбивалося немов від ножа. Можна було побачити відбиток носа і почути звук, ніби хтось відкрив рота. У тіні під бровами блиснуло щось темне, наче очі гіганта, які так пильно дивилися на Раккана.

— Ти бачиш мене, — здивувався Раккан, і обвів його поглядом. Безіменне обличчя кивнуло один раз, його вираз залишався непорушним.

— Чому ти показуєш мені своє обличчя? Я знаю, що Ідаї Хейші можуть говорити. Я чув про це від інших. — Раккан згадав плач своєї маленької сестри Такари, і його серце стиснулося від співчуття. Незважаючи на жах, що його оточував, він бачив у цьому гіганті не лише ворога, а й дитину, що тільки-но з'явилася на світ. Раккан зітхнув,

newborn. Rakkan sighed, releasing the oven of vapor in his own lungs. He shoved a blanket of sweat away from his forehead. "I wish you could tell me what you want." More sweat pooled under his eyes. His lips turned to grit within the bladder of heat. The stream of pure mineral water from a few minutes earlier had already cooked away.

The entire sac shook. Growling smothered Rakkan from every direction. The face vanished as the surrounding ribs squeezed together. A wave of snot blasted Rakkan's face before the floor hurled him up into the shadows that swaddled him away from the Temple of Birth.

* * *

Dawn sunlight blinded Rakkan just like the flames that devoured his home in Mura. Rakkan coughed, even though the smoke had abandoned his lungs years earlier. A burst of steam pushed Rakkan off the rounded stone platform. He tumbled down an armlike ramp before adding mud to the streaks of mucus smothering his face. As he sat up, his ribcage burned from the strain of taking a thousand frantic breaths in less than a minute. The Idai Heishi lowered its face plate just as the giant dropped to one knee. Its broad stone chest rose and fell in silence. All the beast's hunger had been traded for calm. Anyone who'd been outside the Temple of Birth rested on their knees.

The ground smeared over Bizen's face as he stood. The scarred monk grabbed Rakkan's collar and pulled him up. A meaty hand shoved Rakkan's chin left and right, offering no restraint.

Rakkan pulled himself free of the monk's grasp. "What happened?"

"I was about to ask you." Bizen reached out, but Rakkan stepped back.

"Why did the Idai Heishi spit you out?"

"It's a baby. How could I know what it wants?"

видихаючи гаряче повітря з легень. Він відсунув від чола вологе волосся, що прилипло до шкіри.

— Я хочу, щоб ти сказав мені, що тобі треба, — прошепотів він, і під очима з'явилися дрібні крапельки поту. Його губи перетворилися на пісок через нестерпну спеку. Струмок чистої мінеральної води, яку він пив кілька хвилин тому, вже випарувався.

Весь мішок здригнувся, огортаючи Раккана глухим гарчанням. Обличчя миттєво зникло, поглинуте стискаючимися ребрами. Хвиля слизу обпекла Раккану обличчя, а потім дно виштовхнуло його в темряву, яка потягла його геть від Храму Народження.

* * *

Сонце, що сходило, осліпило Раккана, наче полум'я, яке колись знищило його дім у Мурі. Раккан закашлявся, хоча дим давно покинув його легень. Потужний та раптовий поштовх пари збив Раккана з ніг, і він скотився вниз по кам'яній поверхні, немов мокре листя. Впавши в bagno, він відчував, як його обличчя обліплює холодна слизька маса. Піднявшись, він відчув пекучий біль у ребрах — наслідок шаленого дихання, яке не припинялося цілу вічність. Лицевий щит Ідаї Хейші повільно опустився, немов важкі повіки. Гігант опустився на одне коліно, його кам'яні груди підіймалися і опускалися в глибокій тиші. Жага знищення зникла, поступившись місцем несподіваному спокою. Ті, хто перебував поза Храмом Народження, впали на коліна.

Бруд обмазав обличчя Бізена, коли той підвівся, струшуючись від поштовху. Ченець зі шрами захопив Раккана за комір, і він відчував, як його тіло напружується. М'ясиста рука грубо вдарила Раккана підборіддям вліво-вправо, без жодного супротиву. Раккан вирвався з його хватки.

— Що сталося? — запитав він, намагаючись приховати тривогу.

— Я хотів запитати тебе те саме, - відповів Бізен, роблячи крок до Раккана, але той відступив, відчуваючи небезпеку.

“You stopped its rampage.” Bizen pointed at the giant. “The Idai Heishi is quiet and waiting. Does it wait for you?”

Rather than answer, Rakkan looked up. The polished stones tilted down, watching for Rakkan’s answer. Too many expected the Idai Heishi to be beasts of burden. Something more was going on behind those stoic faces. The giants hoped for more from the humans they trusted, or at least the newborn did.

“You’ll have to ask the Idai Heishi.” Bizen slapped Rakkan’s face. “Don’t be smart with me.”

The giant leaned toward the scarred monk, unleashing a roar to shake the nearby trees. Bizen tumbled away from Rakkan and the Idai Heishi, scampering backward through the mud.

Rakkan lifted a hand, hoping the giant would understand. If lives were worth sparing, that meant protecting roughened monks and defenseless families. Rakkan locked his jaw shut as he breathed. Stinging lingered within his lungs as the giant presented its answer by halting. Still, Rakkan wanted Bizen to understand the might laying dormant within an Idai Heishi. “I said you should ask him.”

A scowl tore at Bizen’s face before he pressed his forehead into the mud.

“Honored Idai Heishi, do you accept this human offering?”

The nameless newborn grunted as it braced both hands onto the ground. A red-tinted trail of drool leaked from the giant’s chin. A wad of digested flesh flopped away from its shoulders. Rakkan scraped dirt and snot out of his hair. The bits of those who died ahead of Rakkan reeked of the waste trapped within their digesting bowels.

He breathed in his resolve, glancing at Bizen and the Idai Heishi alike. “Death is not the way.”

Monks peeked up from their prostrated positions. Their eyes and mouths hung open as they stared at Rakkan. He sighed, wanting to rise above the violent role the monks had written for poor and

— Чому Ідаї Хейші виплюнув тебе?

— Це ж дитина. Як я можу знати, чого вони хоче? – Раккан відчував себе розгубленим.

— Ти зупинив його люття, – Бізен кивнув у бік гіганта. — Ідаї Хейші заспокоївся, чекає. Чи чекає він саме тебе? – у голосі Бізена звучала несподівана повага. Замість відповіді, Раккан підняв погляд. Гладкі камені, що утворювали обличчя гіганта, ніби нахилилися до нього, очікуючи на відповідь. Занадто багато людей сприймали, Ідаї Хейші лише як зброю. Але за цими незворушними обличчями ховалося щось більше. Гіганти, принаймні цей новонароджений, сподівалися на більше від людей, яким вони довіряли.

— Ти маєш запитати у Ідаї Хейші.

Бізен різко вдарив Раккана по обличчю.

— Не перерікайся зі мною!.

Гігант нахилився до ченця, і з його грудей вирвався гучний рев, що змусив затремтіти землю. Бізен, ніби обпарений, відскочив від Раккана та Ідаї Хейші, пробираючись крізь багно.

Раккан підняв руку, сподіваючись, що гігант зрозуміє його. Якщо життя варті порятунку, то це означало захистити змучених ченців та беззахисні родини. Раккан стиснув зуби, намагаючись заспокоїти дихання. У легенях ще було пекуче відчуття від попередніх подій. Гігант зупинився, ніби даючи відповідь. Однак Раккан хотів, щоб Бізен зрозумів силу, що була прихована в Ідаї Хейші.

— Я сказав, що ти маєш запитати у нього. – повторив він рішуче.

Обличчя Бізена спотворила гримаса ненависті. Він припав чолом до землі.

— Великий Ідаї Хейші, чи приймеш ти цю людську жертву?

Безголосий новонароджений зітхнув, упираючись руками в землю. З його пащі стікав червонуватий слиз, а з плечей звисав шматок пережованої плоті, нагадуючи про жахливу трапезу. Раккан вичищав з волосся бруд і слиз, що вкривали його обличчя. Запах смерті витав у повітрі, але Раккан не відступив.

desperate souls. Rakkan's home had burned because of the war wealthy men wanted. With the Idai Heishi, Rakkan would defend others instead of igniting more bloodshed.

Rakkan's lips tightened. If his resolve cracked for a moment, the Idai Heishi might still kill him. The colossus would always overpower any man. The newborn giant tilted closer, staring deeper into Rakkan.

"Anyone else would promise you murder and glory." Rakkan lay a hand on the smooth boulder that acted as a shoulder pauldron. "I promise you pride."

With a nod, the Idai Heishi tilted forward, its faceplate lifting. The muscular pit tensed and stretched wide. All the teeth curved inward, allowing Rakkan to enter without the threat of serration or digestion.

Bizen's voice broke into a timid whisper. "Senkensha be praised. A new pilot is chosen." The path was slick from flowing mucus. Rakkan climbed into the tunnel, pushing through dense layers of muscle and steaming glands. The Idai Heishi constricted its throat, allowing Rakkan to pass through the obscured layer of shadows once more.

In the dark, Rakkan smiled.

The End

1.5. The Selkie

By C. M. Neary

The ship rocks back and forth. Struggling to stay afloat as the waves crash against it. The wind picks up, blowing through the sails and ripping them apart. They are shredded to pieces. Scattered into the sea, forever lost. The sea is angry. This ship has done something

— Смерть це не шлях. — твердо заявив він, зустрічаючись поглядом з гігантом.

Ченці підняли широко розплющені очі, від подиву. Вони дивились на Раккана, ніби побачили привид. Раккан зітхнув, прагнучи втекти від жорстокої долі, яку ченці відводили бідним та відчайдушним душам — стати лише інструментом насильства. Його дім згорів через війну, яку розв'язали жадібні багатії. Разом з Ідаї Хейші він хотів захищати інших, а не спричиняти нові криваві сутички.

Губи Раккана стиснулися. Він розумів: будь-які вагання можуть коштувати йому життя. Сила колоса була нездоланною для будь-якої людини. Новонароджений гігант нахилився ближче, його погляд був глибоким і незбагненим, як безодня.

— Будь-хто інший обіцяв би тобі кров і славу, — промовив Раккан і поклав руку на гладкий валун, що нагадував наплічник. — Я ж обіцяю тобі честь, гідне місце серед легенд.

Ідаї Хейші кивнув, і його лицевий щит повільно відсунувся, оголюючи грізну пащу. М'ясиста паща розкрилася, наче печера, зуби закруглилися всередину, несподівано створюючи безпечний прохід.

Голос Бізена перетворився на тремтячий шепіт.

— Слава Сенкенші! Обрано нового провідника.

Шлях був слизьким через надмірну вологу. Раккан просувався вперед крізь товщі м'язів, що пульсували під його руками. Ідаї Хейші стиснув горло, дозволивши Раккану пройти крізь завісу темряви, що огортала його з усіх боків.

У темряві Раккан усміхнувся.

Кінець.

1.5. Селкі

K. M. Hipi

Корабель розгойдується, намагаючись втриматися на бурхливих хвилях, що з люттю штовхають його все сильніше. Вітер роздуває вітрила на всі боки, рвучи їх на клаптики, які розлітаються по морю. Вони вже безповоротно втрачені. Море розлючене. Цей корабель скоїв

unforgivable. Something worth punishing these Lurcher men for as they drown. No longer is there any way home. No longer can they return to solid land. The sea will never let him go. It will end like it always does, at the bottom of the Raging Sea.

The gentle waves brush against me. My gaze fixated on a Lurcher man, trying to save himself from the viciousness of the waves. The one crashing into him with such force that he struggles to catch a breath. Screaming in horror as he loses the fight to survive.

“Help!”

His words are lost. Unheard. Twilight surrounds the Lurcher. Floating away into the ocean on a wooden board. Do they see me? The lost Selkie of the Sea, one that has wandered out of her own territory. The place in which she is safe. Never to be touched. Nor to be found.

Do they know I come to this part of the ocean in the hopes of finding them? Hoping they will share their tender feelings with such a creature like me. I envy these men and their emotions. That feeling of everlasting life that they so boldly believe they have. The desire and courage they seem to seek.

The rage of the sea is unpredictable. Violent as it always is to intruders. Those that believe they own this sea. That they can take from it. Command it to do as they wish. I have always obeyed the rules of the ocean. Never to interfere with those that are to suffer its punishment. Its own revenge for their disobedience. To suffer the consequences of what it is they have done.

I have witnessed it all from the perspective of the sea. The drowning of many Lurchers that try to conquer the ocean. Change the rules to fit their own. They don't realise before it is too late that the sea always wins. It never loses. Respect the rules of the ocean, and the ocean may respect you.

“Help!”

His body is tired. Strained from the struggle to stay alive. I

непоправний гріх. Їм судилося потонути. Це покарання за те, що вони наробили. Додому вони вже не повернуться. Море ніколи не відпустить їх. Все закінчиться так, як завжди, на дні Бурхливого Моря.

Ніжні хвилі обмивають мене, мій погляд прикутий до одного волоцюги, який відчайдушно намагається врятуватися від розбурханого моря. Хвиля з такою силою накриває його, що він ледве встигає схопити повітря. Він кричить від жаху, усвідомлюючи, що боротьба за життя програна.

— Допоможіть!

Його крик потонув у безодні. Сутінки огортали мисливця, який відпливав на дошці подалі від берега. Чи бачать вони мене? Загублена Шелкі, вийшла за межі своєї території, місця, де вона була в безпеці, де ніколи її не знайдуть, де ніколи її не торкнуться.

Чи знають вони, що я припливаю сюди в надії зустріти їх? Сподіваюсь, що вони поділяться своїми ніжними почуттями, з такою істотою, як я. Я заздрю цим людям та їхнім емоціям, вірі у безсмертя, якою вони так безстрашно живуть, бажанню та сміливості, які, здається, ними керують.

Розлючене море непередбачуване. Воно завжди жорстоке до непрошених гостей. До тих, хто вважає, що володіє морем, що можуть забирати у нього, наказувати йому. Я завжди дотримувалась законів моря. Ніколи не втручалася у долі тих, хто мав зазнати його покарання, його помсти за їхній непослух. Зазнати наслідків своїх вчинків.

Я бачила все з морської глибини. Як тонуть мисливці, що намагаються підкорити океан. Змінити його закони на власний розсуд. Вони не розуміють, що море завжди перемагає. Воно ніколи не програє. Поважайте закони моря, і море буде поважати вас.

— Допоможіть!

Його тіло виснажене, знесилене боротьбою за виживання. Я підпливаю все ближче. Світло, що він бачить, — це я, і тільки я. Я знайшла ще одного, хто піде зі мною в море. Самотнє море, в якому я більше не хочу блукати поодиноці.

swim closer to him. The white light he sees is me, and only me. I have found another to take to the sea with me. The lonely sea, that I cannot bear to wander alone.

“Who's there? What are you?”

“Come with me, my love,” I call out to him. Reaching out my hand to his own. “Come with me.”

“What are you?” He asks as he shivers. His own body succumbing to the frozen waters I’m used to. I feel his terror. His wonder, as if it is all just inside his head. That this is just a vision. A mad man lost at sea, unable to control the thoughts in his mind.

Maybe he has already succumbed to death. That the light he sees is the afterlife calling. The place they believe they go after this one. None of it is true, nor is the emotion he feels now. The emotion he calls love.

“Come with me, and I will save you,
my love.”

“Where will we go?”

“I will take you to shore. Bring you
back home.”

“I do not want to leave you.”

“You want to stay with me?”

“Yes, I long to.”

“Do you feel it? Love?”

I’ve always been loyal to the sea that owns me. As the sea has been to me. But it cannot conquer love. Give me what it is I’m desperate for. I’ve seen those that have had it shattered the hearts into pieces. Unable to be put back together again. My love is like that. Obsessive. Consuming. Ruthless. Destructive. It's a feeling I want to own. An experience I’ve longed for. Gone in search of. Many have sought and never found. Could it be possible for a Selkie to feel the touch of Lurcher skin upon her own? To feel their tender lips touch mine? To feel more than the crashing waves against us.

— Хто там? Хто ти? — прошепотів він.

— Іди зі мною, коханий мій, — покликала я, простягаючи руку.
— Іди зі мною.

— Хто ти? — запитав він, тремтячи від холоду. Його тіло було у морозних обіймах води, до якої я давно звикла.

Я відчуваю його страх, його здивування, ніби все це лише у його голові. Марення безумця, що заблукав у морі і втратив контроль над своїми думками.

Можливо, він вже підкорився смерті, а світло, яке він бачить, — це поклик потойбіччя. Місця, куди, як вони вірять, потрапляють після смерті. Але жодне з цього неправда, як і почуття, що він відчуває зараз. Почуття, яке він називає любов'ю.

— Іди зі мною, і я врятую тебе, коханий мій, — прошепотіла я.

— Куди ми підемо? — запитав він.

— Я допоможу тобі дістатися берега. Поверну додому.

— Я не хочу залишати тебе, — відповів він.

— Ти хочеш залишитися зі мною?

— Так, я цього прагну.

— Ти відчуваєш це? Любов?

Я завжди була вірна морю, яке володіє мною. Як і море було вірним мені. Але воно не може здолати любов. Дай мені відчути те, чого я так відчайдушно прагну. Я бачила, як серця інших розбивалися на дрібні осколки, які вже ніколи не зібрати. Моя любов така ж. Одержима. Всепоглинаюча. Безжалісна. Руйнівна. Це почуття, яким я хочу володіти. Досвід, якого я так довго шукала. Багато хто шукав і не знайшов. Чи можливо для Шелкі відчути дотик шкіри людини? Відчути дотик їхніх ніжних губ? Відчути більше, ніж лише удари хвиль?

— Так, я відчуваю це. Нашу любов, — прошепотів він, повільно наближаючись до мене. Я стала єдиним цілим з хвилями для цього мисливця, загубленого в моєму погляді.

— Я люблю тебе. Я відданий тобі навіки, — зізнався він.

— Навіки? — повторила я, зачаровано.

“Yes. I feel it. Our love.” he says as he floats closer towards me. The waves and I becoming one for the Lurcher lost in my gaze. “I love you. I’m devoted to you, forever,” he says.

“Forever?”

“Yes, forever.”

I’m close to him. My webbed fingers caressing his cheek. He is cold, as I am. But, he is soft to touch. A gentle boy who is too young to die.

“Come with me, my love.”

He touches my face. His soft fingers caressing me. He smiles. His obsession and my own consuming us. Entwining us together with the raging sea.

“I will come. Wherever it is you want to go.”

He lets go of his saviour. The wooden board floats away as he follows me through the waves. The glowing light shines like his compass. Could it be that I could save them? Bring him to dry land? Save the lost men of the sea from drowning? Save my true love from everlasting death below the bottom of the ocean. I know true love, genuine love, can never really die. Nor can the sea truly destroy such an unbreakable bond between us. But the sea is in command. In charge of who dies and does not. I have pity for these young men. Their whole lives ahead of them. Their hopes and dreams are still dangling in their eyes. So close to being lost, forgotten. Until we meet, and I save them from a death of misery.

“No,” cries the man.

My expression has changed as my webbed hands grip his face. I’m no longer gentle. No longer the shining light he had once followed.

“My love?” he calls out, as the ocean becomes violent. No longer calm and silent around us.

“Do you love me?” I ask him, as fear rises inside him. A feeling of doubt between us.

— Так, навіки, – підтвердив він.

Я була близько, мої перетинчасті пальці торкнулися його щоки. Він був холодний, як і я. Але його шкіра була ніжною на дотик. Молоде життя, йому ще занадто рано для смерті.

— Іди зі мною, кохана, – прошепотів він, торкаючись мого обличчя. Його ніжні пальці ніби обережно досліджували мою шкіру. Він посміхнувся, і в цій посмішці була одержимість, що охопила нас обох. Ми поєдналися разом із розлюченим морем.

— Я піду з тобою. Куди б ти мене не повів, – відповіла я.

Він відпустив рятівну дошку, і вона попливла геть, поки він пірнув за мною крізь хвилі. Сяюче світло, що виринуло з глибини, стало його компасом. Чи можливо, я можу врятувати їх? Вивести його на сушу? Врятувати загублених моряків від водяної могили? Врятувати мою справжню любов від вічної смерті на морському дні? Я знаю, що справжня любов, щира, вона ніколи по-справжньому не вмирає. Як і море не зможе знищити цей нерозривний зв'язок між нами. Але море – володар. Воно вирішує, хто житиме, а хто – ні. Мені шкода цих юнаків. Їхнє життя тільки-но розпочалося. Їхні надії та мрії ще тремтять у очах. Так близько до загибелі, до забуття. Доки ми не зустрінемося, я врятую їх від жалюгідної смерті.

— Ні! - вигукнув він.

Мій вираз обличчя змінився, мої перетинчасті пальці стиснули його щоки. Я більше не була ніжною. Більше не була сяючим світлом, за яким він слідував.

— Кохана моя? — прошепотів він, коли море раптово забурхало. Спокій і тиша зникли.

— Чи любиш ти мене? — запитала я, відчуваючи, як страх охоплює його. Між нами промайнула тріщина сумніву.

— Так, — відповів він, — я люблю тебе більше за життя.

— Це все, що мені потрібно було почути, — прошептала я, і в моєму серці відлунням відгукнулося нестримне бажання.

Я штовхаю його під воду. Він протистоїть мені, як і всі інші мої

“Yes,” says the man. “I love you more than life itself.”

“That is all I needed you to say.”

I push him underneath the water. He struggles, as they always do. My lovers each wanting a breath of life. One I do not allow him to take. The Lurcher man lost to the sea. Sinking them into the sea of forgotten secrets never to be told.

How many have died for my love? To forever be entwined in the ocean with me.

To be formed as a statue made of golden sand.

“You belong to me, and the sea,”

I wait until there is silence. A quiet moment for the sea and I to enjoy. I wait until there is no longer a struggle between him and I. Their life is no longer theirs. Their souls forever belong to the ocean. They belong to the sea and I.

“Help!” cries another.

Another Lurcher struggles against the waves. Another lover of mine is waiting. Hoping to be saved from the raging sea. I will take care of him. Justlike the ocean has always taken care of me. Taking care of those it feels worthy. Destroying those that aren't. It decides who should stay and who should leave.

Who is deserving of love and who isn't?

The story of the ocean has no beginning
or end. It just is. As it has always been.

A vastness of secrets and lies sinking to the bottom of the Raging Sea.

The End

1.6. Drifting

By Brigham Magnusson

The icy wind howled across the twilit mountainside, clawing across my face—but I ignored it, focusing instead on my father's instructions.

“First, clear your mind,” he said. “Let your mind float away

кохані, кожен з яких прагне вдихнути повітря. Але я не дозволяю йому. Мисливець загубився в морській безодні. Я занурюю їх у глибини, де ховаються забуті таємниці. Скільки їх загинуло заради моєї любові?

Вони стають статуями із золотого піску.

— Ти належиш мені та морю, — прошепотіла я.

Я чекала, поки настане тиша. Мить спокою для моря і для мене. Чекала, поки він не буде більше чинити опір. Його життя більше не його. Його душа навіки належить морю. Він належить морю і мені.

— Допоможіть! — пролунав ще один крик.

Ще один Мисливець боровся з хвилями. Ще один мій коханий чекає. Сподівається, що я врятую його від розлюченого моря. Я подбаю про нього. Як море завжди дбало про мене.

Дбає про тих, кого вважає гідними.

Знищує тих, хто не гідний.

Воно вирішує, хто залишиться, а хто піде.

Хто заслуговує на любов, а хто ні.

Історія моря не має початку чи кінця. Воно просто є. Як і завжди.

Безодня таємниць і брехні, що тонуть на дні Бурхливого Моря.

Кінець

1.6. Занесені вітром

Автор Брігам Магнуссон

Вітер, холодний та лютий, пронизав схил гори, дряпаючи моє обличчя, проте, я не зважав на це тому, що був зосереджений на батькових вказівках.

— Спочатку, очисти свій розум, – сказав він. — Дозволь своїм

like a leaf upon the river water.”

He crouched before me, his light blue eyes piercing through me. I could feel their intensity and age, his years marking his dark beard with sharp grays. “Focus your mind on your breathing. In. Out.” His old cowl, lined with the gray fur of a mighty wolf, framed his time-hardened face. Flecks of snow began to fall around us, dancing in the wind.

“Let all of your thoughts wash away,” he said. My father’s voice was soft and low, as if to keep a secret between us.

I sat there on the large rock my father had brought me to, some distance away from our village. Someone had carved and painted runes across both its surface and the surrounding standing stones in stark whites and reds. Bone chimes danced in the trees, the frigid breeze blowing through their rustling leaves. My fur-lined coat kept the cold at bay as snow collected along my collar. His instructions were easier said than done.

My father began tapping his bearded axe on the ground in a steady rhythm. With each beat, the axe rang, its metal singing against the stone. Small plumes of smoke billowed out of a wrought iron lantern at my father’s side. At its center, a lump of coal pulsed in time to his rhythm with angry flares. It was my time to see the spirits. My father was my guide into their realm, continuing the tradition for first-time weavers. He let out a deep, mournful note that filled the clearing, blending into the bone chimes and the sharp tapping of his axe.

“Drift,” he said.

I did as he’d trained me to. I imagined a stream, placing all my thoughts into a small leaf boat. Outside of my mindscape, I could hear a stream trickling somewhere in the distance. I took a deep breath. Cold air, mixed with the scent of burnt incense, bit into my lungs. I put my leaf boat into the stream and watched it float away, the currents carrying it out of sight. I heard my father’s voice a final

думкам відпливти, немов листочкам на річці.

Він присів переді мною, його світло-блакитні очі пронизували мене наскрізь. Я відчував їх глибину та вік, роки, що відбилися на його темній бороді сивиною.

— Зосередься на диханні. Вдих. Видих.

Його старий капюшон, підбитий сірим хутром могутнього вовка, робив риси його обличчя, загартованого часом, більш чіткими. Сніжинки почали падати навколо нас, танцюючи разом із вітром.

— Дозволь усім своїм думкам піти у забуття, — промовив він. Батьків голос був тихим, немов шепіт, ніби ми ділилися якимось секретом.

Я сидів на великому камені, до якого привів мене батько, подалі від нашого села. Хтось висік і розмалював руни на поверхні каменів, що стояли навколо яскравими білими та червоними барвами. Кістяні дзвіночки танцювали між деревами, а прохолодний вітер пронизував листя, яке шелестіло.

Моє пальто з хутра захищало від холоду, а на комір вже начіплявся сніг. Батькові вказівки виявилися не такими простими, як здавались.

Він почав постукувати сокирою по землі, відбиваючи сталий ритм. При кожному ударі сокира дзвеніла, метал співав у відповідь на дотик із каменем. Із залізного ліхтаря біля батька піднімалися тонкі клуби диму. По середині тліло вугілля, пульсуючи у такт ритму батькового постукування гнівними спалахами.

Настав час мого першого спілкування з духами. Батько, продовжуючи традицію для нових ткачів. Він став моїм провідником у їхній світ. Він зронив глибокий, сумний звук, що заповнив галявину, переплітаючись із мелодією кістяних дзвіночків та різким стуком сокири по землі.

— Віддайся, — сказав він.

Я зробив так, як навчив мене батько. Уявив струмок і помістив усі свої думки у маленький човник із листка. Поза межами свого

time before everything changed.

“Survive.”

* * *

My eyes shot open. I stood in an endless expanse of water in a black void. I turned around to see where I was but saw nothing but an endless dark.

My heartbeat filled that emptiness, pulsing in my ears. I reached out to grab at something, anything; my hands touched nothing, not even air. Instead, I could feel something building within me: Something deep and primal, filling my body with a power I had only heard about in stories. It flowed into me with an intoxicating rush. I felt alive—yet not.

Now I understood why so many weavers kept returning here, despite the risks. I felt like I could do anything. I could create mountains and dig ravines, harness volcanoes, still the mightiest storms.

But now comes the hard part. I stilled my mind, imagining the real world lingering outside this void. I had to bring myself into both planes at the same time. The effort would form a sort of half-life, where I would bridge the two worlds together—weaving them together with a mental stitch. I closed my eyes and visualized the world outside. I could see shapes taking form: My father, hunched over in his ritual; The curve of his axe, tapping against the stone platform; My body, buffeted by the wind.

I poured my mind back into my body, and my vision tinted as

внутрішнього світу я чув дзюрчання справжнього струмка десь у далечині.

Я зробив глибокий вдих. Холодне повітря, змішане з ароматом паленого ладану, впивалося в легені. Я пустив свій човник з листка у струмок і спостерігав, як він відпливає, зникаючи з мого поля зору, понесений течією.

Останнє, що я почув, був голос батька.

“Переживи”.

* * *

Я різко розплющив очі. Я стояв у безмежному просторі води, що розлилася чорною безоднею. Озирнувся, щоб зрозуміти, де я опинився, але побачив лише нескінченну темряву.

Моє серцебиття заповнило цю порожнечу, пульсуючи аж у вухах. Я простягнув руки, намагаючись схопитися за щось, за будь-що. Мої руки не торкнулися ніяких предметів, я не відчував навіть повітря. Замість цього я відчув, як щось наростає всередині мене. Це було щось глибоке та первісне, що наповнювало моє тіло силою, про яку я чув лише в легендах. Воно вливалось в мене п'яним потоком. Я відчував себе живим – але не зовсім.

Тепер я розумів, чому стільки ткачів поверталися сюди, незважаючи на ризики. Я відчував, що можу зробити все, що завгодно. Я міг створювати гори та викопувати ущелини, керувати вулканами, зупиняти наймогутніші бурі, але тепер настала найважча частина.

Я заспокоїв свій розум, уявляючи реальний світ, що залишався поза цією безоднею. Я мав одночасно перебувати в обох площинах. Таке зусилля мало призвести до створення своєрідного містка між двома світами, який я мав би побудувати за допомогою сили думок.

Я закрив очі та уявив світ за межами себе. Переді мною постали чіткі образи: батько, схилившись над своїм ритуалом, вигнута форма його сокири, що відбивала ритмічні удари по кам'яній платформі, і власне тіло, обвіяне вітром.

if covered by a slick of oil. Threads of energy danced around me, snaking out of every visible surface. I had seen such threads before, when the elders found I had a talent for weaving, but this time was different. I had never seen so many threads before; It was as if all of reality were a tapestry, bound together by some unseen weaver. My body felt unresponsive, almost numb.

I reached out with my mind and felt at the threads of the earth writhing beneath me. They felt almost alive, like tangible cords of potential, waiting for someone—or something—to manipulate them. Then I clenched my fist around them and pulled up.

And a spire of stone erupted from the ground in front of me. My father beamed in triumph. He looked like he was shouting for joy, but he sounded as if he were underwater. I could only tell that he was happy. That he celebrated my success. His son had become a man. No. Today, I had become a weaver. But as the initial rush faded, one thing kept returning to me: My father's final instruction.

Survive.

I've never heard of anyone dying after tapping into the power. But that word still rang in my mind. What was there to survive? A roar surged from behind.

"Me."

I turned around. A giant boar stood there. The beast was monstrously large, with jagged, rocky protrusions jutting from its skin.

The Boar stood over me, mountainous. Its tusks breached from its mouth as cascading spires of bone. Its muscles rippled, flexing in anticipation, its eyes burning with anger at my intrusion into its territory. A stone sank into my stomach. I tried to swallow, but couldn't.

How could I survive this?

The energy that had flowed through me earlier now drained, leaving me weak and exposed. My vision darkened as my mind left

Я повернув усі думки назад у своє тіло і мій зір затуманився, наче вкритий масляною плямою. Потоки енергії танцювали навколо мене, вириваючись із кожної видимої поверхні. Я й раніше бачив такі потоки, коли старійшини виявили мій дар до ткацтва, але цього разу все було інакше. Я ніколи раніше не бачив стільки ниток; здавалося, ніби вся реальність була гобеленом, спленим невидимим ткачем. Я не відчував свого тіла, воно було майже онімілим.

Я звернувся до своєї свідомості та відчув,

як нитки землі звиваються під моїми ногами. Вони були наче живі, відчутні струни можливостей, що чекали на того, хто ними керуватиме. Тоді я зосередив свою волю і стиснув кулак навколо цих ниток, різко потягнувши їх до себе.

Мій батько сяяв від гордості. Здавалося, він вигукував щось радісне, але його голос звучав приглушено, наче крізь товщу води. Я міг лише зрозуміти одне — він був щасливий. Він святкував мою перемогу. Його син став дорослим.

Ні, сьогодні я став ткачем.

Та коли перші емоції вщухли, в голові знову і знову зринали його останні слова:

“Переживи”.

Я ніколи не чув, щоб хтось помер, використавши цю силу. Та все одно це слово не полишало моїх думок. Що саме мені потрібно було пережити?

Позаду почувся гуркіт.

— Мене.

Я обернувся. Переді мною стояв величезний кабан. Звір був гігантських розмірів, здавалося, що у нього під шкірою були ніби уламки брил. Кабан височів наді мною, мов гора. Його ікла стирчали з пащі, нагадуючи химерні кістяні шпилі. М'язи звіра напружувалися в передчутті атаки, а очі палали люттю через моє вторгнення на його територію.

Я відчув, як тяжкий камінь осів у шлунку. Хотів ковтнути, але

my body entirely. The boar stood there as if nothing had changed. “What... What are you?” I managed, my voice trembling at the hulking monstrosity.

“You know what I am,” said the Boar. It glared at me with an intensity that tore into my soul.

“The Guardian,” I said.

My father had told me about these spirits. Guardians, he’d called them. They appeared to us as hulking beasts, in the forms of our most revered animals. Their appearance was fitting. We revered these spirits, but they could snatch our sanity away as easily as an eagle cleaving through water for fish.

They were to be respected. Feared, even.

My father hadn’t told me much. Every time he tried to say more, his eyes clenched shut, as if reliving a nightmare. As if his memories haunted his very existence.

I could only stand there, staring at the Guardian, searching for any possible solution. I had no weapons—not that an axe would do much against its rocky bulk, or those massive tusks. I thought harder, but there was nothing. I could only try to escape. Flee. But could I live with that cowardice? Would I earn my place in the mighty halls of the fallen if I turned my back on this challenge?

No. I shifted my feet into a fighter’s stance, planting them in the water. The only thing I had was my bare hands and the power that flowed in this plane. So I held up my hands, clenched my fists, and looked that Boar in the eye. Then the world dropped out from under me.

My mind exploded with agony as mental daggers pierced my skull. The Boar stood back, as if nothing were happening. Yet its white-hot anger blasted my entire being.

I attempted to fight back, to do anything, but the pain consumed me. My body collapsed, writhing, my hands clenching at my skull, trying to stop the pain. Black spots consumed my vision.

горло перехопило.

Як я можу його пережити?

Сила, що нещодавно струменіла крізь мене, тепер зникла, залишивши слабкість і беззахисність. Зір почав тьмяніти, а свідомість ніби повністю покинула тіло. Кабан стояв на місці, ніби нічого не сталося.

— Що... Хто ти такий? — ледь видавив я, голос тремтів перед цією величезною потворою.

— Ти знаєш, хто я, — відповів Кабан, вп’явшись у мене поглядом, який здавався здатний пронизати душу.

— Охоронець, — прошепотів я.

Мій батько розповідав про цих духів. Він називав їх Охоронцями. Вони з’являлися у вигляді величезних звірів, що втілювали образи наших найшанованіших тварин. Їхня зовнішність була символічною — ми поклонялися цим духам, але водночас знали, що вони можуть зламати розум людини так само легко, як орел розтинає воду, полюючи на рибу.

Їх слід було шанувати. І боятися.

Мій батько майже нічого не розповідав. Щоразу, коли він намагався сказати більше, його очі мимоволі заплющувалися, ніби він знову переживав жахіття минулого, здавалося, спогади переслідували його навіть у стані спокою.

Я стояв на місці, вдивляючись в Охоронця, поспіхом шукаючи хоч якийсь вихід. У мене не було зброї — хоча навряд чи навіть сокира могла б завдати шкоди його кам’янистому тілу чи величезним іклам.

Я намагався думати швидше, сильніше, але безрезультатно. Єдине, що залишалося, — тікати.

Втекти й врятувати себе.

Але чи зміг би я жити з цим?

Чи заслуговував би я місця серед великих полеглих, якби відвернувся від цього випробування?

Ні. Я переставив ноги в стійку бійця, опустивши їх у воду. У мене

I tried to fight back with my mind, to no avail. The pain only increased, crashing into me like an unrelenting torrent, my mind a mere boat of leaves in its middle, tossed around like a god's plaything and threatening to sink.

Then—everything stopped.

* * *

I woke up to find my father staring down at me, his tears twin rivers down his face.

“Oh Threads, thank the mighty Weave,” he said.

“You are alive.”

Too weak to respond, I just laid there. My father grabbed me and held me in his arms, pressing me against his chest. Snowflakes still fell around us. I felt the cold wind against my face as I slipped into sleep, drifting like the snow, back into the darkness.

The End

1.7. The Last Lesson

By Frankie G.

If I'm being honest, I was never a particularly impressive student. I was the oldest apprentice at the Spire of the Elect, yet I read the least, worked the slowest, & dreaded attending class. But I just wanted to learn the basics & go home, really. Because I figured,

не було нічого, окрім голих рук і тієї сили, що струменіла у цьому світі. Я підняв руки, стиснув кулаки й поглянув Кабану прямо в очі.

І раптом земля зникла з-під ніг.

Моя свідомість вибухнула від болю, ніби гострі леза пронизали череп. Кабан стояв нерухомо, наче нічого і не відбувалося. Але його пекучий, всепоглинаючий гнів пронизав мене до самих кісток.

Я намагався чинити опір, зробити хоч щось, але біль поглинув мене повністю. Моє тіло звалилося у судомках, а руки нервово стискали голову, намагаючись вгамувати нестерпні муки. Зір почав затьмарюватися чорними плямами.

Я спробував боротися силою думки, та марно — біль лише посилювався, накочуючись хвилями, що розбивали мене без упину. Моя свідомість нагадувала сухий листок, що безпорадно носить у вирі, і здавалося, він ось-ось піде на дно, перетворившись на іграшку в руках богів.

А потім усе раптово припинилося.

* * *

Я прокинувся і побачив, як батько схилився наді мною, а по його обличчю струменіли дві ріки сліз.

— О, нитки, дякую Великому Тканню, — прошепотів він. — Ти живий.

Я був занадто слабкий, щоб щось відповісти, я лише лежав. Батько обережно підняв мене і притис до грудей. Навколо нас усе ще кружляв сніг. Я відчував холодний вітер на обличчі, поки знову не поринув у сон, наче той сніжний порошок, що падає у темряву.

Кінець.

1.7. Останній урок

Автор: Френкі Г.

Якщо бути чесним, я ніколи не був особливо вражаючим учнем. Я був найстаршим учнем у Вежі Обраних, але при цьому читав найменше, працював найповільніше і страшенно не любив ходити на

if learning magic puts me in the 1%, why work myself to death trying to be in the 0.001%? I don't need to teleport or enthrall armies. And as it turns out, magic is *very easy* if you just set your sights low! I just wanted to know enough to make a comfortable living curing cows & blooming crops. As it turned out, my stunning lack of ambition would save my life.

It was around midnight, by my reckoning, when the demons got loose. The valedictorian and salutatorian had finally taken their rivalry to the next level, I guess, and each set a demon upon the other. Their display of unparalleled hubris was going to impede heavily on my Saturday night plans of frivolously using magic to fill my wine cup.

Magic's supposed to make our lives easier. Why did those overachievers have to make it such a headache, all the time? With the constant jockeying for position, the spectral pranks between dorms, the startling spellstorms under the outhouses. Many times I had wished they'd all just cut it out. I tried not to dwell on whether some irony-minded god had chosen to finally fulfill that.

But, you know — not to rub anything in their dead faces — you'd really think two wizardlings who were so “smart” would have known to phrase their request better. “*Make me top of the class,*” I heard them both shout to their snarling pets. Really? Even I — who couldn't be bothered to summon cake much less demons — knew not to ask dark powers for something so vague!

Obviously, the easiest and most evil way to fulfill that demand is to simply kill the rest of the school, leaving the survivor as ‘top of the class’. And as the cautionary pamphlet every freshman receives makes clear: ‘Easy ‘n evil’ is every demon's M.O.

So that's what those demons did, with plenty of help from the apprentices themselves. Most of my ‘peers’ were all too eager for the chance to vanquish a demon, lusting for bragging rights. They rushed in, screaming their strongest spells & flailing their biggest wands &

заняття. Але я просто хотів засвоїти основи і йти додому. Я подумав, якщо вивчення магії зробить мене частиною еліти, навіщо ж мені працювати до знемоги, щоб потрапити в ту крихітну частку 0,001%? Мені не потрібно вміти телепортуватися чи підкорювати армії. І, як виявилось, магія дуже проста, якщо не ставити перед собою великих цілей! Я просто хотів знати достатньо, щоб мати спокійне життя, лікувати корів і вирощувати врожай. Як виявилось, моя вражаюча відсутність амбіцій врятувала мені життя.

Близько опівночі, за моїми підрахунками, коли демонів випустили на волю, вaledиктор та салютатор, мабуть, вирішили вивести свою ворожнечу на новий рівень і випустили демонів один на одного. Їхній прояв безмежної пихи мав серйозно завадити моїм планам на суботній вечір — безтурботно використовувати магію, щоб наповнити свій келих вином.

Магія повинна полегшувати наше життя. Чому ж ті перевершувачі завжди повинні були робити з цього справжній головний біль? Постійна боротьба за першість між кімнатами, постійні суперечки і витівки, неочікувані магичні бурі під вбиральнями. Багато разів я хотів, щоб вони нарешті припинили це. Я намагався не думати, чи не вирішив якийсь іронічний бог нарешті здійснити це бажання.

Але, знаєте, говорити до них - це те ж саме, що звертатися до мертвого. Ви, мабуть, думаєте, що двоє таких “розумних” магів мали б зрозуміти, як правильно виразити своє прохання.

— Зробіть мене найкращим у класі, — почув я, коли вони обидва кричали своїм злісним улюбленицям.

Справді? Навіть я, який не міг начаклувати елементарний торт, не кажучи вже про демонів, знав, що не можна просити темні сили про такі абстрактні речі!

Очевидно, найпростіший і найпідступніший спосіб виконати це бажання – просто вбити решту школи, залишивши в живих лише одного учня, який автоматично стане “найкращим у класі”. І, як чітко зазначено в попереджувальній брошурі, яку отримує кожен першокурсник:

grinding their finest crystals. None of it mattered. These were *proper demons*, from *proper Hell*, and none of these scholastic wunderkinds had even fought in a proper duel. All the ‘combat practice’ we got had intense teacher supervision, because of several lawsuits a few centuries past. Those nerds had power, and they had good grades, but they didn’t have the wisdom of experience. All their magic was for naught.

But I didn’t join them! Oh, no. That night, I played it smart for once.

Can you guess how?

That’s right! I ran and hid. Does that make me a coward? Sure!

An *alive* coward. I ran to the building where I often took naps, which happened to be the Chapel of Loghain.

They’re a Paladin order, so naturally, all their squires had charged out and gotten themselves slaughtered too. Which was dumb, because the chapel was so damned holy there’s no way a demon could set foot inside. So yes, I hid, in the safest place to be, and it turned out I was in good company! For as I stepped inside, a bespectacled face peered out from behind the altar. The only other smart guy that night was the Headmaster himself. “Cheldag?” he asked, with an offensive amount of surprise in his voice.

“Headmaster,” I replied respectfully, thinking it an inappropriate moment for sass.

“How many others are with you?”

“None, Headmaster. They’ve all died, trying to prove themselves to each other.”

He gulped the gulp of a man with inadequate liability insurance.

“And you, Cheldag?”

I shrugged the shrug of a man with inadequate everything.

“Me? I’ve nothing to prove to anyone. I just prefer

“Простий і підступний” – це улюблений метод будь-якого демона. Отже, саме це і зробили демони, отримавши чималу допомогу від самих учнів. Більшість моїх “однокурсників” надто охоче вхопилися за цю можливість знищити демона, мріючи про право вихвалитися. Вони кинулися в бій, вигукуючи найсильніші заклинання, розмахуючи найбільшими паличками та пускаючи в хід кристали. Але все це було марно. Це були справжні демони, з самого Пекла, а жоден з цих блискучих учнів навіть не брав участі у справжньому дуелі. Уся наша “бойова практика” проходила під пильним наглядом викладачів через кілька судових позовів, поданих кілька століть тому. Ці ботани мали силу, мали відмінні оцінки, але їм не вистачало мудрого досвіду. Уся їхня магія виявилася марною.

Але я не пішов з ними! О ні. Тієї ночі я вперше проявив свій розум.

Можете здогадатися, що я зробив?

Так, я втік і сховався. Чи робить це мене боягузом? Звичайно! Але живим боягузом. Я побіг до будівлі, де я часто дрімав, – каплиці Логайна.

Вони ж Паладини, тому, очевидно, що їхні пажі теж кинулися в бій і загинули. Це було вкрай дурним рішенням, адже ця каплиця була настільки святою, що жоден демон не міг ступити на її поріг. Так, я ховався у найбезпечнішому місці, і виявилось, що я був не сам! Коли я зайшов всередину, з-за вітара визирнуло обличчя в окулярах. Єдиним іншим розумним хлопцем тієї ночі був сам Директор.

— Челдаг? — запитав він із надмірним здивуванням у голосі.

— Директоре, — покірно відповів я, вважаючи цей момент невідповідним для сарказму.

— Скільки ще людей з тобою?

— Нікого, Директоре. Всі загинули, намагаючись довести свою цінність один одному.

Він проковтнув клубок, що стояв посеред горла, як роблять люди, у яких немає запасного плану.

livin' to dyin'."

The Headmaster nodded, taking it all in. Can't have been his proudest moment. All his students dead except the underachieving hedge-wizard who couldn't even *Turn Air Into Gold*.

"What do we do, Cheldag? You're the second-most powerful mage left in the Spire."

"Much to our misfortune."

"We have to do *something*. We can't let those fiends roam freely."

I thought we probably *could* let them roam freely, if we *really* tried, but decided not to suggest it.

"Cheldag, what brought them here, do you know?"

"Er, well, I did hear the boys chanting a bit. Sounded like Argive Bottlestop & Theodric the Middler both asked their demons to 'Make me top of the class'. If you can believe it."

That stung the Headmaster, I could tell. His lecture series on demonology had clearly *not* been as comprehensive as he'd thought.

"You're the only student left?"

"Seems so. I guess that makes me top of the class!" I joked, as the Headmaster choked back tears.

SHBWOOFSH!

The terrifying noise from something outside was followed by two ghastly shrieks, and I caught a whiff of mushrooms & sulfur. The Headmaster tiptoed over, bravely, and cracked open the door while I cowered in a giant pile of scripture.

"They're gone! Cheldag, you did it! You fulfilled their contracts, and sent them back to Hell."

"I did?" It sounded a bit far-fetched, but if either of us would know when demons were gone, it'd be the Headmaster. I waddled over to confirm, laden cautiously with holy symbols.

"I'll be damned. Or not today, I guess. I really did it!"

— А ти, Челдаг?

Я знизав плечима, як людина, у якої немає взагалі нічого.

— Я? Мені немає чого доводити. Я просто хочу жити, а не вмирати.

Директор кивнув, усвідомлюючи ситуацію. Це, мабуть, не був один з його найкращих моментів. Усі його учні загинули, окрім того, хто не досяг жодних висот — звичайного чаклуна, який навіть не зміг перетворити повітря на золото.

— Що ж робити, Челдаге? Ти — другий наймогутніший маг, що залишився у Вежі.

— Велике наше нещастя, — промовив він.

— Ми повинні щось робити. Не можемо дозволити цим чудовиськам блукати безкарно. — я подумав, що, можливо, ми могли б дозволити їм блукати, якщо справді постараємося, але вирішив не вносити це зауваження.

— Челдаге, ти знаєш, що привело їх сюди?

— Е-е, ну, я чув, як хлопці щось наспівували, здається, Аргів Боттлстоп і Теодрик Середній обидва попросили своїх демонів, щоб ті зробили їх найкращими у класі, якщо ви вірите в це.

Це явно вразило Директора, і я міг це помітити. Його лекції з демонології, очевидно, не були такими змістовними, як він думав.

— Ти єдиний учень який залишився?

— Здається, так. Мабуть, це робить мене найкращим у класі! — жартував я, поки Директор стримував сльози.

ШШШШШШ!

Жахливий звук, що долинав ззовні був схожий на моторошне виття, і я вловив запах плісняви та сірки. Директор обережно підійшов, відважно відкрив двері, поки я ховався у величезній купі священних текстів.

— Вони пішли! Челдаге, ти це зробив! Ти виконав свою частину угод і відправив їх назад до пекла.

— Я? — це здавалося дещо загадковим, але якщо хтось і міг

“Yes. You, of all people, did it.” The man’s continued lack of confidence was truly cutting.

“I’ll take that as a compliment.”

“It was meant as one. After all, you defeated two demons, who slew dozens of magelings & paladins-to-be. Which, if you ask me, certainly fulfills the final praxis requirement. Thus, I have nothing left to teach you. Consider yourself a fully-accredited Service Wizard, now licensed for practice in the Ragbo Empire and its dependents.”

“Now that’s *definitely* a compliment.” And a huge savings, as it meant one year less of student loans. Dragons ran that racket, and refinancing was *unpleasant*.

“Where will you go? The capital? With the entire class gone, you’ll be in high demand.”

I shook my head. He’d never get me.

“No. That’s a good way to wind up dead, and we’ve been over my feelings on that. I’m going home. I’ll be in high demand.”

“*Home?*” He made a retching sound.

“To do what? Tend cows?”

“Sounds good to me.”

And so I left, on foot, as the only graduate of the final class of the Spire of the Elect, and the unlikely recipient of its last lesson.

The End

зрозуміти, коли демони пішли, то це був Директор. Я обережно підійшов, озброєний священними символами.

— Невже? Або, мабуть, сьогодні все ж мій день. Я таки справді це зробив!

— Так. Саме ти, єдиний хто зробив це. — невпевненість у голосі чоловіка була справді образливою.

— Я сприйму це як комплімент.

— Так було і задумано. Адже ти переміг двох демонів, які вбили десятки майбутніх магів та паладинів, що, на мою думку, безумовно, виконує останню вимогу практичного навчання. Таким чином, мені більше нема чому тебе навчати. Тепер. Можеш вважати себе повноправним Службовим Чарівником, уповноваженим на практику в Рагбонській Імперії та її залежних територіях.

— Безперечно, це комплімент. — сказав я. — а ще й значне збереження коштів. Менше боргів на рік за навчання. Дракони справді вміли вичавлювати все із студентів.

— Куди ти поїдеш? У столицю? З усім класом, що загинув, тебе будуть шукати.

Я похитав головою. Він ніколи мене не зрозуміє.

— Ні. Це вірний спосіб опинитися мертвим, а ми вже обговорювали мої почуття з цього приводу. Я повертаюся додому. Мене там чекають.

— Додому? — він видав звук, схожий на блювоту.

— Щоб що? Пасти корів?

— Звучить непогано, як на мене.

І я пішов, пішки, як єдиний випускник останнього класу Вежі Обраних, що несподівано отримав останній урок.

Кінець

Chapter 2. Exotic vocabulary in translation: case study on a genre-based collection of works by young authors *Peasant Magazine*

2.1 *Peasant Magazine* as a collection of works by young authors: analysis of the content and conceptual unification of texts in the edition

In this chapter, the main attention is given to the literary journals, their relevance in the present day and analysis of the content and conceptual unification of the texts of the publication.

Nowadays, literary magazines play a key role for young writers. They facilitate the dissemination of their works to the broader audiences. Given that capturing the interest and affection of the reader is fundamental for any author, it is vital that they prioritize publishing their works in reputable and relevant literary platforms.

One such example is the literary magazine *Peasant magazine* (October 2023, Issue #1, Charles Moffat). The primary reason for founding the journal was its free distribution, aimed at attracting a wider audience for young authors without economic barriers (Author Newsletter / News: Charles Moffat, March 19th 2023). It can be taken as an effective approach to attracting new readers, as commercial literary publishers prefer the works of established authors, guided by economic expediency. This preference stems from the fact that well-known authors already have an established readership thereby increasing the probability of high sales. Conversely, publishing works by lesser-known authors entails greater financial risks due to the unpredictability of commercial success and potentially lower levels of consumer interest. In my view, *Peasant magazine* is an appropriate platform for both readers and writers. It provides an opportunity to get acquainted with the work of new authors and their texts, which contributes to their further popularisation and expansion of the readership. The literary magazine *Peasant magazine* (October 2023, Issue #1, Charles Moffat) includes fourteen pieces written by twelve different authors. These are people with varied professional and social backgrounds. Among them are teachers, artists, engineers, comedians and fishermen, all of whom share a common interest in producing literary works. The first issue of the magazine contains works in such literary genres as fantasy and historical fiction.

The published works invite readers to explore fictional realities that combine elements of historical reconstruction and fantasy, as well as to immerse themselves in narratives that reveal heroic stories and cultural echoes of past eras. The following sections provide a detailed examination of the selected texts and how they were chosen for translation.

The first text I chose to translate was *How to Play Milito* by Charles Moffat. This text demonstrates the rules of the Milito board game. The Milito board game is a modernised version of Field of Glory: The Card Game, developed by Martin Wallace. The key task of the participants is to control one of the armies of the ancient world. The theme of this game is directly related to historical fiction and elements of alternative history, which makes it relevant for a literary magazine focused on the fantasy and historical fiction genres. The game's subject matter reflects a historical conflict in a playful way, which contributes to an in-depth understanding of military strategies that were in place in the past and the creation of certain narratives that combine historical authenticity with artistic reconstruction. In my opinion, this game can serve as a source of inspiration for writers to create new historical fiction worlds, heroes, or reenact battles. Additionally, the text in this style includes a significant number of specific terms, such as the names of heroes, weapons, or battlefields, which reflect the peculiarities of this genre (Ch.Moffat, 2023, p.24-26).

The second text that I selected for translation was *The Selkie's Silver Comb* by Alistair Grant. This text is based on Scottish mythology and is set on the Scottish coast, where descriptions of landscapes and natural phenomena create an atmosphere of historical fiction and immerse the reader in the world of ancient beliefs. The main character of the text is a mythical creature, Shelkie, who is associated with beliefs and maritime traditions. It can be assumed that

the combination of mythological and artistic reflection of the past makes the work consistent with the genre features of fantasy and therefore relevant to this magazine. The vocabulary, metaphorical constructions and stylistic features reflect the specifics of this genre (A.Grant, 2023, p.26-28).

The next text I decided to translate was *The Glamouring of Brond Col* by Carl F. Northwood. The plot of this text combines elements of traditional adventure narrative, folklore themes and mythological symbolism. The central theme of the text is the ritual sacrifice of a girl to the dragon, which reflects archetypal ideas about sacrifice. The fantastical element is reinforced by the protagonist's interaction with a fairy who acts as a guide to a hidden magical world, which demonstrates a typical idea for historical fantasy. In my opinion the symbols used in the text reflect the boundaries between the fictional world and historical reality, which clearly demonstrates that it belongs to the historical fantasy genre. The linguistic specificity of this text is associated with maritime terminology, mercenary units, magical artefacts and mythical creatures (C.Northwood, 2023, p.28-37).

The next text called the attention was *The Choosing* by L.Berry. The story takes place in divine temples where sacrifices are performed, reproducing cult traditions. The protagonist shows his confrontation, which symbolises a ritual “rebirth” and a paradigm shift in power. Thus, this text combines sacred symbolism, mythological motifs, and the archetypal plot of the hero's trial, which are characteristic elements of the genre. The text contains linguistic units related to mythology, ritual practices, descriptions of temples, mystical creatures, which helps to create a unique genre atmosphere (L.Berry, 2023, 47-53).

Another text worth considering was *The Selkie* by C. M. Neary. This text vividly reflects one of the most classic narrative devices in literature, which tells about a human encounter with a supernatural being that leads to inevitable death. The image of a selkie, a creature from Scottish mythology, adds ethnic flavour and authenticity to the story. I consider that the folklore motifs in the text, stylistic expressiveness and mythological images organically fit into the concept of a historical fantasy magazine. The vocabulary associated with mythology, death and the sea helps to convey the atmosphere of the fictional world (C. M. Neary, 2023, p.53-55).

One more text selected for translation was *Drifting* by Brigham Magnusson. The plot of this text demonstrates how the protagonist undergoes a physical and spiritual test, which is a symbol of the transition to a new state of consciousness. The lexical content of the text includes linguistic constructions related to spiritual practices, initiation rituals and metaphysical cognition. It can be taken as a harmonious combination of traditional mythological motifs and fantasy stylistics vividly complement the concept of a historical fantasy magazine (B.Magnusson, 2023, p.55-57).

The final text I considered for translation was *The Last Lesson* by Frankie G. This text reflects one of the classic motifs, such as rivalry among the students of a magical school, which echoes historical ideas of caste and the struggle for status. The use of magic as a tool for achieving superiority is an allusion to the social and political processes inherent in both historical societies and the historical fantasy genre. I think that the combination of classical and innovative elements of historical fantasy, social hierarchy, the challenge to the path of power, and language units related to magical rituals, duels, reflections on power and choice demonstrate that this text belongs to the historical fantasy style of the magazine (Frankie G, 2023, p.88-91).

Thus, based on the examples of texts that I have chosen for translation from *Peasant magazine*, it is evident that the publisher of the magazine has carefully approached the genre selection of texts by young authors. Each of them vividly demonstrates the features of historical fantasy, which are combined with mythological, historical, cultural and ritual elements in fantastic stories. In each work, the genre specificity is revealed in detail, with the help of rituals, character transformation, and symbolism. In the texts, this is conveyed in detail with the help of linguistic units that may seem exotic to the reader, as they describe fictional worlds, objects, and actions that are not typical of everyday life, which helps to reflect the genre uniqueness of the

text. Such lexical features require considerable attention when reproducing them in translation, as it is crucial to preserve this genre uniqueness.

2.2. Exotic vocabulary in the texts: the sample overview

This chapter deals with the notion of exoticisms, their functioning in texts, and their role in conveying cultural phenomenon. The analysis covers the main classifications of exoticisms by thematic features, ways of their adaptation in the linguistic space and their influence on textual semantics and stylistics. In the current conditions of globalisation and intercultural communication, exoticisms play an important role in enriching the linguistic space, facilitating the transmission of ethno-cultural information. Their functioning in texts of different genres is essential for understanding the specifics of language borrowing and adaptation of foreign language elements.

The concept of exoticisms has been considered in the works of many linguists, such as N. Rheingold, T. Golovach, N. Krasnopol'ska and others.

According to N. Chumak, exoticisms are foreign language words that convey unique cultural realities, have national and local colouring and have no exact equivalent (N. Chumak 2009, p. 70). The claim about exoticisms is justified by their uniqueness, lack of synonyms in the recipient language and close connection with the national and cultural context. Since these words denote specific phenomenon, they cannot be fully replaced by other lexical items. Their function is not only to nominate but also to preserve cultural information, which makes them important for intercultural communication.

In her article, T. Golovach also notes that "exoticisms partially transfer the recipient to a multicultural space, bringing him or her closer to the realities and cultural worlds of other ethnic communities" (2014, p. 46). Their use activates the process of cognitive encounter with unfamiliar concepts, which helps to expand the reader's cultural horizon. Contact with such lexical units stimulates the process of intercultural communication, because to understand exoticisms, it is necessary to at least partially immerse oneself in the context of the culture from which they originate. They not only perform a nominative function, but also create the effect of being present in another environment, contributing to a sense of cultural authenticity.

In her work, I. Frolova considers such vocabulary as words-*realia*, which are non-equivalent vocabulary and do not have exact equivalents in other languages and reflect unique phenomena (2017, p. 39). Such lexical items, reflect the cultural specifics of a particular community, arise due to differences in the worldview, lifestyle, and values of different nations. Since each culture perceives reality in its own way, its linguistic picture of the world is formed according to unique principles, which directly affects the lexicon.

In my opinion, exoticisms convey authentic cultural phenomena that shape the mentality of a community and are a means of preserving its linguistic and ethnic identity. They also have an important stylistic significance in texts, enriching fiction and publicistic speech, helping to create an authentic atmosphere and more vividly reproduce a foreign culture.

They help convey the atmosphere of another culture, making the description more realistic and colourful. This is especially noticeable in fiction, where exoticisms are used to recreate the linguistic environment of characters, emphasise the ethnic or historical specificity of the events depicted, and create a certain emotional colouring.

Since exoticisms are characterised by a wide thematic and structural diversity, their classification remains an open question. Y. Karpatova notes in her article that there are no clear criteria for dividing foreign language vocabulary, including exoticisms, into different classes (2014, p. 131). In my opinion, this is due to the dynamism of language processes and the difficulty of defining the boundaries between lexical classes. Such words can change their status depending on the frequency of use, the level of adaptation and the context of use. Also, Y. Karpatova notes that the boundaries between classes of foreign language vocabulary remain flexible, since their division depends on functional and stylistic characteristics (2014, p. 131).

However, we can observe that the systematization of exoticisms according to certain criteria (for example, thematic or functional) allows us to study the patterns of their use and integration into the recipient language more deeply. These factors cause a number of problems that limit the depth and completeness of research in this area. To elaborate on these aspects, it is worth considering the main factors that complicate the study of exoticisms.

Therefore, in her dissertation T.Golovach (2016, p.22) identifies the main factors that have led to the limitation of research in this area.

The first reason is the predominant focus of research on determining the linguistic status of exotic lexemes in English (T.Golovach 2016, p.22).

Research on exotic vocabulary in English is mainly focused on determining its linguistic status, which limits the analysis of functional features and mechanisms of adaptation. Linguists mostly consider exoticisms as borrowings, barbarisms or temporary foreign language inclusions, narrowing the study of their role in communication and textual creation. This makes it difficult to understand their stylistic potential, cognitive significance and impact on the language system.

The second reason is the analysis of a limited number of exoticisms due to the genre and style features of the recipient texts (T.Golovach 2016, p.22).

This leads to fragmented research, as exoticisms are considered without taking into account their variability in different genres. The absence of an integrated approach makes it difficult to determine their stylistic function and influence on the textual structure.

Golovach also considers the third factor that studies of exoticisms have focused less on their stylistic functions and have been mostly interpreted within the framework of traditional ideas about stylistics (T.Golovach 2016, p.22).

This approach narrows down the analysis of exoticisms, as they are considered only as nominal units, without taking into account their expressive power and stylistic function. Traditional ideas do not always reflect their role in creating colour, emotional colouring or genre specificity, which limits the understanding of their stylistic potential.

Taking into account the above reasons, we can agree that the study of exoticisms in linguistics does have certain limitations. The focus on determining their status, limited analysis in the context of genre and style features of texts and insufficient attention to stylistic functions narrow the understanding of this phenomenon. The lack of a unified classification approach also complicates the comprehensive study of exoticisms and their role in the recipient language.

At the same time, the very process of their acquisition demonstrates the difficulty of defining these units and their functioning in the text.

In her studies, N.Krasnopolska says that when they enter the recipient language, they adapt grammatically, phonetically and graphically, but retain national features and denote unique phenomena (2024, p.174). Adaptation of exoticisms in the recipient language is a natural process that ensures their functioning in the new linguistic environment, while preserving their cultural specificity. Grammatical integration is manifested in the change of word forms in accordance with the grammatical norms of the target language, for example, the addition of case endings or coordination with syntactic structures. Phonetic adaptation occurs through adaptation to the sound system, which is often accompanied by simplification or change of pronunciation. Graphic adaptation can take the form of transliteration or spelling changes in accordance with spelling rules.

Meanwhile, despite the adaptation, exoticisms remain carriers of cultural uniqueness, denoting phenomena characteristic of another linguistic community. In my opinion, this confirms the fact that their functioning is not limited to the linguistic level, but is closely related to cultural and communicative aspects. It is this dual nature of exoticisms - simultaneously integrated into the recipient language and preserved in their national specificity - that makes their study and classification difficult. The absence of a single approach to defining these units leads to a variety of classifications proposed by researchers who seek to organise this linguistic category according to different criteria.

One of the classifications was proposed by M.Miheţ. In his work, he demonstrates a classification of 10 types of exoticism in fiction and gives a detailed description of each of them. This classification includes the following types: (1) exoticism as resistance, (2) internal exoticism, (3) imaginary exoticism, (4) erotic exoticism, (5) cultural exoticism, and also indicates such classifications as: (6) narcotic exoticism, (7) political exoticism, (8) commercial exoticism, (9) identity-informed exoticism, (10) entropic exoticism (2014, p.34).

This classification of exoticism covers a wide range of its manifestations, including cultural, political, commercial and even psychological aspects. However, the disadvantage of this classification is its potential vagueness and subjectivity. Some categories may overlap or be difficult to distinguish in practice.

After a detailed examination of each of the proposed types, I can claim that the exoticisms presented in the texts of the *Peasant magazine* collection mainly fall under the category of “exoticism as resistance”. Most of the exoticisms I found in the text can be classified as exoticism as resistance, as exoticisation is often a reaction to the pressure of familiar reality, an attempt to escape or rethink one's environment. This category encompasses not only the artistic creation of alternative worlds, but also broader social processes, from the romanticisation of foreign cultures to the search for “utopian” spaces in political or commercial discourse. In my opinion, this shows that this typology does not provide a clear distinction between the categories, because all the manifestations of exoticism it describes ultimately boil down to one fundamental idea: opposition to the existing reality.

In this regard, N.Vilkhovchenko and H.Shayner note in their article that the brightest exotic coloration is found in the units of special vocabulary related to the thematic groups of exoticisms present in the language (2020, p.72). Lexical units belonging to such thematic groups as place names, professions, and representatives of flora and fauna have a dual function: on the one hand, they are elements of the language system of a fictional world, and on the other hand, they serve as a means of creating cultural otherness for the reader, giving the text an exotic coloring and facilitating immersion in a fictional reality.

Therefore, there is a need to consider alternative approaches to the classification of exoticism that would allow us to more clearly define the differences between its forms and functions.

Another classification was proposed by T.Ismaili. Her classification distinguishes 13 categories of exoticisms. The author identifies the main classifications, such as: Addressing forms, Titles and ranks, Poetic and artistic terms, Traditional clothing, Music and dance terms, National cuisine, Exotic plants and fruits, as well as Cultural artifacts and toys, Holidays and rituals, Places and buildings, Currency names, Martial arts and sports, Unregistered organisations (2023, p.57-58).

I consider that this classification is more appropriate, since these categories systematise exoticisms by denoting culturally specific phenomena. Such a classification allows us to better understand intercultural relations and the role of loanwords in the world's languages. In my work, I have chosen several categories, and let's look at the most frequently used terms.

The first category is titles and ranks. This category of exoticisms includes titles and ranks typical of different cultures and historical eras (T.Ismaili, 2023, p.57-58). They denote social status, authority or military ranks, which do not always have exact equivalents in other languages. The percentage of this category in my sample is 29.25%.

For instance, (1-s) Druids is to fortify an area, but this frequently leads to pieces becoming trapped or stalemated. (Charles Moffat 2023 p. 1) - (1-t) Дріїди — укріплення області, але це часто призводить до того, що фігури опиняються (p.2) This term “druids” belongs to this category because it is a title that denoted priests, judges and advisors in Celtic societies. Druids had high social status, influence over religious rituals, laws and education, making them similar to other titles or ranks in different cultures.

The second category is cultural artifacts and toys. It covers exoticisms that refer to traditional material culture objects, including toys, ritual objects, folk crafts and national souvenirs (T.Ismailli, 2023, p.57-58). These words often do not have exact equivalents in other languages, as they are closely linked to the history, customs and beliefs of a particular people (T.Ismailli, 2023, p. 57-58). The percentage of the sample in this category is 20.75%.

For instance, (2-s) Bone chimes danced in the trees, the frigid breeze blowing through their rustling leaves (Brigham Magnusson 2023 p. 34). - (2-t) Кістяні дзвіночки танцювали між деревами, а прохолодний вітер пронизував листя, яке шелестіло (p.34). The term "bone chimes" is included in this category because it is a traditional material culture item used in rituals, music, or as a decorative element. Such artefacts often have symbolic significance in certain cultures, for example, they may be associated with spiritual beliefs or protection from evil spirits.

The third category is places and buildings. The category encompasses exoticisms that refer to traditional types of dwellings, religious buildings, architectural objects and settlements characteristic of certain cultures (T.Ismailli, 2023, p. 57-58). They do not always have exact analogues in other languages, as they are associated with the historical, geographical and social characteristics of a particular people (T.Ismailli, 2023, p. 57-58).

The percentage of this category of exoticisms in the sample is 12.26%.

For instance, (3-s) She was the epitome of beauty, with fair skin and a face of innocence framed by the golden hair, so common in the Rabic Isles (Carl F. Northwood 2023, p.8). - (3-t) Вона була втіленням краси, з ніжною шкірою і невинним обличчям, обрамленим золотим волоссям, таким звичним для Рабікських островів (p.8). The term "Rabic Isles" is a prime example of this category, as even as a fictional place, they function as a place name - the name of a certain territory with cultural or geographical specificity. In literature, mythology, or fantasy, such names often imitate real cultural or linguistic traditions, making them exotic in the context of a particular fictional culture.

Furthermore, in fiction, fictional character names can also be exoticisms, so it is worth noting that this is another category. They are formed taking into account the cultural context, phonetic features and linguistic traditions of a particular people or fictional world. They serve as markers of a character's ethnicity or social affiliation, reflect lexical and morphological features of real languages, or have a symbolic meaning that reveals the character of the protagonist. Due to their uniqueness and the lack of an exact equivalent in other languages, such names denote cultural phenomena that differ from the traditions of the recipient language and can serve a stylistic function, giving the text an air of authenticity (T.Ismailli, 2023, p. 57-58). In addition, they can be borrowed by other languages without change or adapted phonetically and morphologically, which confirms their status as exoticisms.

The percentage of the category of exoticisms in the names in the sample is 11.32%.

For instance, (4-s) With the Idai Heishi, Rakkan would defend others instead of igniting more bloodshed (Len Berry 2023 p.22). - (4-t) Разом з Ідаї Хейші він хотів захищати інших, а не спричиняти нові криваві сутички (p.22). The name Idai Heishi can be classified as an exoticism because it has a distinct foreign language stylisation, which makes it unusual for the recipient language. In the artistic context, such names are used to create the atmosphere of another culture or world, even if they have no real cultural prototype. They may contain elements that are phonetically or morphologically different from the names familiar to the reader, which makes their perception as exoticisms even more pronounced. In addition, if a name is associated with a certain social role or tradition of a fictional world, this further reinforces its exotic character, as it denotes realities different from those in the recipient language.

Thus, the study of exoticisms confirms their significance in the language system as a means of transmitting culturally specific information and reflecting intercultural contacts. At the same time, the absence of an established classification of these lexical items complicates their

analysis and systematisation, which emphasises the need for further research aimed at developing clear criteria for their division.

Although exoticisms often remain unchanged or undergo minimal adaptation to the norms of the recipient language, their correct use requires cultural competence. This confirms that exoticisms play not only a nominative but also a communicative role, influencing the processes of interlingual and intercultural interaction.

2.3 Translation techniques in rendering of exotic and non-equivalent vocabulary

One of the key issues today is the rendering of exoticisms in the translation text. Since exoticisms denote the unique realities of certain cultures, translators face numerous challenges.

An accurate and well-adapted translation of such lexical items is the key in preserving the authenticity of the text and ensuring that readers understand the information correctly.

In her lecture, O.Huz also notes that exoticisms are borrowed words and expressions that reflect the concept of 'foreign ethnoculture', as they denote phenomena characteristic of another people or traditions (2021, p.70). Due to the fact that they convey the distinctive peculiarities of another culture, they do not have one-word equivalents in the language that borrows, and retain cultural and semantic identity. Such lexical items serve as means of conveying national colour and ethnic identity, as they do not just name objects or phenomena, but also carry a cultural and historical context. For this reason, they are often considered part of the non-equivalent vocabulary and require special approaches to translation.

Moreover, I.Vozniak also pointed out that equivalent-free vocabulary reflects the cultural and historical phenomena of society, has a national character and does not correlate with the concepts of other languages (2023, p.5). Therefore, equivalent vocabulary also reflects the cultural and historical phenomena of society, has a national character and does not correlate with the concepts of other languages, as it consolidates its unique social and cognitive experience. Thus, we can conclude that exoticisms are part of the non-equivalent vocabulary, as they also convey the peculiarities of everyday life, traditions and material culture that do not have exact equivalents in other languages. Not only do they name objects or phenomena, but also reflect the specific worldview of native speakers. That is why exoticisms often retain their originality even after being borrowed and remain an important means of expressing national colouring.

Non-equivalent vocabulary is an important element of intercultural communication, as such linguistic units in the process of translation become a bridge between different cultures, they reflect a specific way of life, values and traditions. For instance, D.Katrenko mentioned that non-equivalent vocabulary connects the source texts and translated texts, merging cultures and positioning the translation at the intersection of two cultural worlds. When translating this type of vocabulary, it is always necessary to strike a balance between the perseverance of the authentic flavour and adaptation to the perception of readers from another culture, so a compromise is essential, as exact equivalent in the target language is often lacking. From my perspective, a translator must not only be able to identify terms or explanations, but also accurately convey the atmosphere embedded within the text. The equivalent vocabulary do more than reproducing the meaning of the source text; it serves as a carrier of cultural information, making it a key element in preserving the national identity and authenticity of the text. Thus, the translator always faces a choice whether to integrate the reader into the culture of the source text or to bring the text closer to the reader's usual language environment. The best option depends on the target audience, the genre of the text and its communicative purpose.

In my translation, I tried to balance these aspects in order to convey the meaning and cultural peculiarities of the source text, but at the same time make it understandable and natural for the target audience. Such translation preserves the atmosphere and style of the source text, making it accessible and natural to the reader without losing touch with the source context. However, achieving such a balance is not always straightforward, as certain difficulties may

arise during translation. V. Kovalenko, in her work, notes that this can occur for several reasons. Firstly, the target language may lack semantic equivalents or analogs because its speakers do not have a designated term for the concept or object (2016, p.2). This problem arises due to cultural and linguistic differences between languages. Each language reflects the unique worldview of its speakers, their traditions, customs and phenomena. If a certain phenomenon or concept is not meaningful to the native speakers of the target language, then the corresponding word or phrase simply does not exist.

Secondly, besides conveying the denotative meaning of a cultural reference, it is crucial to preserve emotional, expressive, and national nuances (V.Kovalenko, 2016, p.2). Preserving the emotional and expressive value of reality is important because it conveys not only meaning but also cultural connotations. Without this, the text may lose its flavour, atmosphere and impact on the reader. As a result, the translator has to find the most appropriate ways to convey such vocabulary in a quality manner. The choice depends on the specifics of the text, the target audience and its functions.

Some phenomena can be adapted to the target language, but T.Akhundova notes that some of such vocabulary may require explanation in translation (2024, p.6). An explanation may be necessary if the phenomenon does not have a direct equivalent in the target language or its meaning is not obvious to the target audience. This helps to avoid misunderstandings and preserve the cultural context that may be lost in a literal translation. Given these difficulties, translators use various translation techniques to adapt phenomena to the target audience while preserving their meaning and stylistic colouring. L.Molina and A.Hurtado Albir note in their article that translation techniques are procedures that classify how equivalence works, affecting micro-units of text. They are contextual, functional, and analysed by comparison with the source text.

This definition clearly outlines the essence of translation techniques, emphasising their functionality, contextuality and relationship to the source text. However, when it comes to the translation of exoticisms and non-equivalent vocabulary, these principles become especially important. After all, conveying words that have no direct equivalents in the target language requires not only technical choices but also a creative approach. In translating the selected texts, special attention was paid to the reproduction of exoticisms. Several translation techniques were used in the process of translation, which allowed us to reproduce the meaning and stylistic features of the text. For my research, I chose those translation techniques that proved to be the most used in the analysis of the source text and my translation.

The first translation technique used is adaptation. In his articles, A.M.Kozachuk explains this technique in such a way that it is the replacement of a cultural element with a more familiar one for the target audience, including localisation (2023 p.133). In my translation, this technique was applied using the following example: (5-s) During the feeding frenzy she dropped her silver comb, lost on the seashore where it would later be found by local fishermen (Alistair Grant, 2023, p.7). - (5-t) Під час цього кривавого бенкету вона впустила свій срібний гребінь, поруч із берегом, де, згодом місцеві рибалки знайшли його (p.7). The example of exoticism is feeding frenzy. It is an adaptation, as it does not preserve the literal meaning of the source text, but conveys its imagery through a different metaphor. In the source text, this expression describes a chaotic and uncontrolled attack by predators on a victim, denoting an aggressive struggle for something. In the translation, I adapted the expression to make it more understandable for the Ukrainian audience, instead of a chaotic attack by animals, the image of a “бенкету” appears, which hints at an organised but bloody action. This changes not only the semantics, but also the emotional colouring of the expression, making it more expressive in the artistic context.

The second translation technique is borrowing. A.M.Kozachuk explains this technique in such a way that it is a translation technique that involves using a foreign language word without changes, preserving its source form by means of transcoding (2023, p.133). In translation, it is exoticisms from the category of names that have been mostly translated using this technique.

One of the examples of borrowing in my translation was a term such as (6-s) *Shewas a Selkie*, a creature of Scottish folklore that was said to be a seal in the water and a woman on land (Alistair Grant, 2023, p.5). - (7-t) Це була Шелкі — міфічна істота з шотландського фольклору. За легендою, вона була тюленем у воді, а насуші перетворювалася у жінку (p.5). In my translation, this exoticism “Selkie” has remained unchanged. In Ukrainian, there is no exact equivalent to this term, as Selkie are mythological creatures from Scandinavian and Celtic folklore that can change shape, transforming from a seal into a human. By retaining this word in the translation, I preserve and convey its cultural uniqueness and mythological connotations, which are difficult to fully capture through descriptive translation or adaptation. Selkie is therefore a borrowing that retains its source form in order to convey cultural specificity and mythological meaning while avoiding distortion of meaning.

The third translation technique used is calquing. A.M.Kozachuk considers this transformation as a consistent translation that preserves the structure of a foreign language expression if its meaning and usage coincide in both languages of translation (2023, p.133). In my translation, most of the exoticisms were translated using this technique, (8-s) *Every girl born in this month is delivered without fail to their temple on South Rabic* (Carl F. Northwood, 2023, p.11). - (8-t) Кожна дівчина, яка є народженою у цей місяць прибуває до храму на Південному Рабіку (p. 11). This case demonstrates the technique of calquing, as the translation is made through a literal transfer of the structural elements of the source expression without significant changes or adaptations. The English expression ‘Temple on South Rabic’ is reproduced as “Храм на Південному Рабіку”, where each word is translated with the corresponding equivalent. This reproduction is possible because the meaning of the terms and the way they are combined correspond to the language norms of both languages, without requiring adaptation or explanation.

The fourth translation technique is compensation. In his article, Kozachuk considers this translation technique as one that reproduces untranslatable stylistic marking through other means, preserving the communicative effect in the translated text. (9-s) *Aye, lad. Everything* (Carl F. Northwood, 2023, p. 9). - (9-t) *Еге ж, хлопче. Все* (p. 9). This expression is an exoticism, as “aye” has a dialectal or archaic connotation that has no exact equivalent in standard Ukrainian. Therefore, this is compensated for in translation by the use of “еге ж”. This expression also has a colloquial character, which helps to preserve the authenticity of the remark, convey its naturalness and recreate the same flavour in translation. Thus, although the dialectal connotation itself is lost, its stylistic function is partially compensated for by other means.

The fifth technique involved is description. According to Kozachuk, it is the replacement of a text unit with its description in terms of form or function, which allows to accurately convey the meaning in another language system (2023, p.133). In my own translation, I used this technique to translate the following term: (10-s) *The skirt of his brigandine jack bounced against his leather clad thighs as he ran up the beach* (Carl F. Northwood, 2023, p.12). - (10-t) *Поділ його захисного камзола з металевими пластинами висів на рівні його стегон, коли він біг до підніжжя гори* (p.12). This translation is descriptive, as Brigandine jack is an exoticism, which is a specific historical term that has no commonly known equivalent in Ukrainian. In order to convey its meaning, I used the explanatory construction “захисний камзол з металевими пластинами”, which reveals both the form of the object (камзол) and its function (захисний елемент обладунків). This approach ensures clarity for the target audience, which may not be familiar with this medieval term.

Thus, the study found that translating exoticisms and non-equivalent vocabulary is a complex process that requires a deep understanding of both the language system and the cultural context. To translate such vocabulary, we can use such basic translation techniques as adaptation, borrowing, calquing, descriptive translation and compensation. The use of a particular technique depends on the context, genre of the text and target audience. The optimal

choice of translation transformation contributes to the effective transmission of intercultural information and preserves the artistic or scientific value of the text.

Conclusion

Having concluded my translation and research endeavors, it is now possible to synthesize the findings.

The notion of exoticism is presently pertinent as it mirrors current socio-cultural dynamics and acts as a conduit between cultures. In a globalized environment, such concepts are becoming more prevalent due to vigorous cultural exchange, tourism, and international communication.

Within literary works, exoticisms and non-equivalent vocabulary function as tools for representing reality, thereby assisting in the rendering of the text's ambiance and cultural attributes. We have also taken into account the categorization of exoticisms, which is essential for systematizing this vocabulary and for a more profound comprehension of its functions and characteristics within the language. It assists in differentiating exoticisms based on their source, area of utilization, and degree of assimilation within another language community. It is noteworthy that this aids in the examination of methods for translating and adapting them in a foreign language context.

A distinct categorization enables the identification of which exoticisms are distinctly culturally specific and which have already attained international status, as well as to consider their significance in literature, media, and everyday communication. In the realm of translation studies, the classification aids in selecting an appropriate strategy for conveying exoticisms while maintaining their semantic and stylistic specificity. At the current phase of linguistic development, there exists no universally accepted classification of exoticisms, which can be attributed to their diversity and variability in functioning across different languages. In this context, I have employed classifications put forth by scholars based on various criteria, including semantic, functional, and structural characteristics of this lexical group. This methodology enables the systematization of exoticisms by their origin, the degree of integration into the target language, and the methods of translation, which is significant for further inquiries in translation studies and lexicology.

Furthermore, it is essential to apply suitable translation transformations when translating exoticisms, as they ensure the retention of both the semantic and cultural specificity of lexical units. The appropriate selection of translation strategies enables one to effectively communicate the semantics of the exotic, mitigate any potential misunderstandings, and tailor the text for foreign audiences. Given that the exotic embodies the distinctive reality of a specific culture, its erroneous reproduction can result in the loss of stylistic elements, disruption of textual logic, or misinterpretation of the message. Employing suitable transformations, such as borrowing, calque, descriptive translation, or adaptation, aids in maintaining the pragmatic function of the exotic, thereby ensuring the equivalence and comprehensibility of the translated text.

I contend that the examination of exoticisms and their translation is significant due to their function in intercultural communication and the preservation of textual authenticity. Exoticisms embody national specificity, cultural phenomena, and the worldview of native speakers; thus, their accurate comprehension and conveyance in translation aid in the faithful reproduction of the cultural context. I think that in a globalized world, where the volume of interlingual communication continues to increase, the matter of adequately translating exoticisms is becoming particularly pertinent for fiction, science, and non-fiction, as well as for media and advertising. Furthermore, the analysis of translation strategies enables the identification of effective methodologies for the adaptation of non-equivalent vocabulary, which holds considerable value for translation practice.

The exploration of this topic further enhances our understanding of language interference processes, thereby enriching the target language with novel concepts and advancing the general theory of translation.

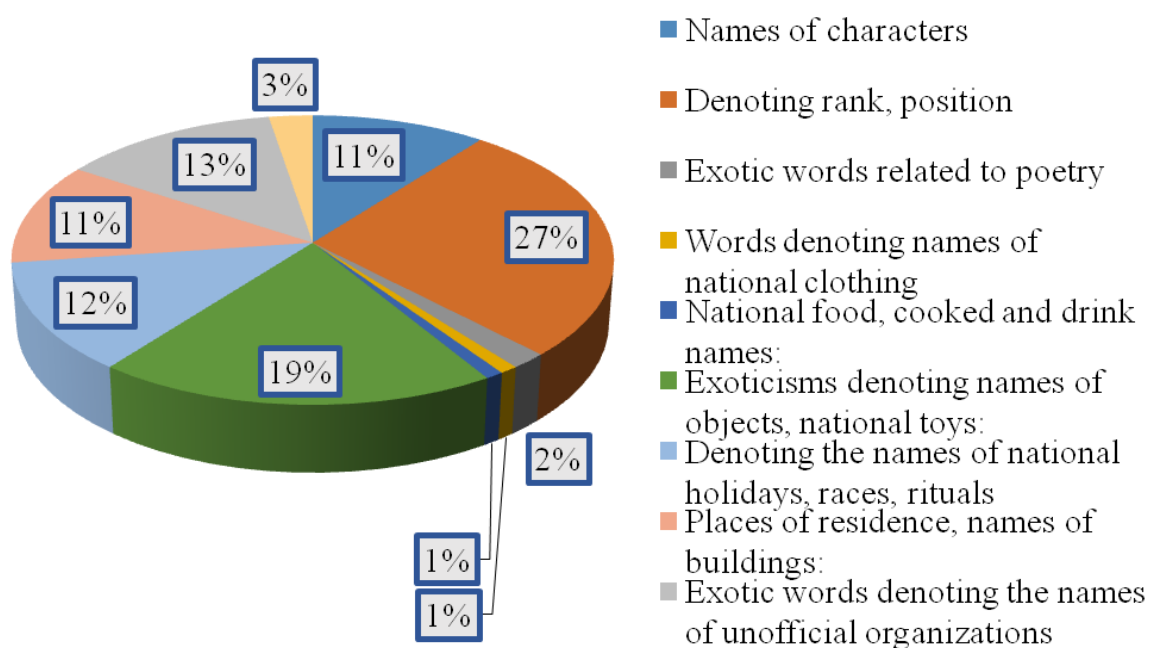
List Of References

1. Akhundova, T. (2024). Translation Problems Of Non-Equivalent Vocabulary. *Path Of Science*, 10, 7. <https://doi.org/10.22178/pos.106-18>
2. Berry, L. (2023). The Choosing. *Peasant Magazine*, 1, 47–53. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
3. Frankie, G. (2023). The Last Lesson. *Peasant Magazine*, 1, 88–91. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
4. Grant, A. (2023). The Selkie's Silver Comb. *Peasant Magazine*, 1, 26–28. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
5. Ismaili, T. (2023). Linguistic Characteristics Of Exotisms. *Elmi Əsərlər*, 1(122), 56–59. https://www.researchgate.net/publication/377767520_linguistic_characteristics_of_exotisms
6. Kovalenko, V., & Mykhaylova, T. (2016). *Problems Of Translating Non-Equivalent Vocabulary*. https://eprints.kname.edu.ua/58904/1/%d0%b8%d1%81%d0%bf%d1%80%20forum%20full_2-227-229.pdf
7. Magnusson, B. (2023). Drifting. *Peasant Magazine*, 1, 55–57. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
8. *Merriam-Webster: America's Most Trusted Dictionary*. (2025). Merriam-Webster, Incorporated. Retrieved April 11, 2025, from <https://www.merriam-webster.com/>
9. Miheț, M. (2014). Exoticism And The Openings Of Literature. Types Of Exoticisms. *Fascicula Limba Și Literatura Română*, 21, 454–488. https://www.researchgate.net/publication/367328185_exoticism_and_the_openings_of_literature_types_of_exoticisms_marius_mihet
10. Moffat, Ch. (2023). How To Play Milito. *Peasant Magazine*, 1, 24–26. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
11. Neary, C. M. N. (2023). The Selkie. *Peasant Magazine*, 1, 53–55. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
12. Northwood, C. F. (2023). The Glamouring Of Brond Col. *Peasant Magazine*, 1, 28–37. <http://fiction.charlesmoffat.com/peasantmagazine/past-issues/peasant-magazine-issue-one.pdf>
13. Vilkhovchenko, N. P., & Shayner, H. I. (2020). Interaction Of Terms And Quasi-Special Vocabulary In Science Fiction Texts. *Науковий Вісник Міжнародного Гуманітарного Університету*, 1(46), 71–73. <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2020.46-1.16>
14. Возняк, І. (2023). Проблеми відтворення італійських екзотизмів у перекладі. *Вісник науки та освіти*, 7, 102–115. [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7\(13\)-102-115](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2023-7(13)-102-115)
15. Головач, Т. М. (2017). Екзотична лексика в теоретичному ракурсі. *Іноземна філологія*, 130, 37–44. <https://doi.org/10.30970/fpl.2017.130.1500>
16. Головач, Т. (2016). *Екзотизми як маркери міжкультурної комунікації (на матеріалі сучасних англомовних медіатекстів)* [Дис. ... канд.філол.н., Львівський національний університет імені Івана Франка]. https://lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2016/09/dis_holovach.pdf

17. Гуз, О. (2021). *Основи перекладознавства*.
<https://evnuir.vnu.edu.ua/bitstream/123456789/20243/1/pereklad.pdf>
18. Картава, Ю. К. (2014). Функції екзотизмів у художніх творах. *Наукові записки Національного університету Острозька академія. Серія: філологічна*, 43, 131-133.
http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Nznuoaf_2014_43_39
19. Козачук, А. М. (2023). Перекладацькі трансформації та прийоми: термінологічні виклики у перекладознавстві. *Нова філологія*, 89, 129–135.
https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/45328/1/a_kozachuk_nf_89_frgf.pdf
20. Тупиця, О., & Катренко, Д. (2023). Compositional meaning of the non-equivalent vocabulary in the text of lyric poetry in translation. *Тези 75-ї Наукової конференції професорів, викладачів, наукових працівників, аспірантів та студентів Національного університету «Полтавська Політехніка імені Юрія Кондратюка», 1*, 300–301. <https://reposit.nupp.edu.ua/bitstream/polntnu/12366/1/75%20%d0%a2.1-301-302.pdf>
21. Фролова, І. Є. (2017). Особливості перекладу екзотизмів постколоніального літературного твору. *Іноземна філологія*, 85, 37–46. <https://doi.org/10.26565/2227-8877-2017-85-05>
22. Чумак, Н. (2009). Диференційні ознаки поняття екзотизм” як відображення фрагменту іншомовної картини світу (на прикладі французьких екзотизмів в англійській мові). *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, 81(4), 69-73.
https://cusu.edu.ua/download/nauk_zapiski/2009_vipusk_81_chastyna_4_zamovlennya_5465_4.pdf

Appendices

Appendix A. The types of exoticisms

Appendix B. Applied translation techniques

